

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • FEBRUARI 2015

Liahona

**Släktforskning:
Se dig själv i Guds
plan, s. 22, 26**

**Unga vuxna: Prioritera
sabbatsdagen, s. 42**

**Stå stark när
vänner vacklar, s. 52**

*"Och varför gör ni er
bekymmer för kläder?
Se på ängens liljor,
hur de växer. De
arbetar inte och
spinner inte.
Men jag säger er att
inte ens Salomo i all
sin prakt var klädd
som en av dem.
Om nu Gud ger
sådana kläder åt
gräset, som i dag
står på ängen och
i morgon kastas
i ugnen, hur mycket
mer skall han då inte
klä er? Så lite tro
ni har!"*

Matteus 6:28–30

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Vittnesbörd och omvändelse**
Henry B. Eyring
- 7 Besökslärarnas budskap: Egenskaper hos Jesus Kristus: Utan synd**

ARTIKLAR

- 14 Dopets port**
J. Devn Cornish
Nedsänkningssdopet är början på förbundsstigen mot varaktig omvändelse.
- 18 Ett nytt tempel, tre nya möjligheter**
Don L. Searle
Inspirerade av anden de kände under öppet hus för templet gick de här familjerna i Guatemala vidare längs vägen mot upphöjelse.
- 22 Hur släkttforskning förändrar hjärtat och sinnet**
Amy Harris
När vi släkttforskar upptäcker vi hur storslagen Guds plan är och hur mycket han älskar oss personligen.
- 26 "Min tid" med tempel och teknik**
Neil L. Andersen
Ni skickades till jorden i den här tiden av en särskilt anledning, och en del av den är ert ansvar att bidra till frälsningsarbetet.

34 Förr'n resans mål vi nå

Richard M. Romney
I fråga om att hålla ut väl kan vi lära oss mycket av dem som har vikt sina liv åt att tjäna Gud och hans barn.

AVDELNINGAR

- 8 Anteckningar från oktoberkonferensen 2014**
- 10 Vad vi tror på: En patriarkalisk välsignelse: Inspirerad vägledning för ditt liv**
- 12 Vårt hem, vår familj: Tacksam för templets förbund**
Cari Florence
- 38 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Sann kärlek**
Joseph B. Wirthlin

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Matthew Reier. Insidan av omslagets framsida: Foto Willie Huang.

46

42 Välsignad av sabbatsdagen

Emmaline R. Wilson

Unga vuxna upplevde mirakel när de strävade efter att helga sabbatsdagen.

46 Porträtt av en ung vuxen: Starka paddlar, starka vittnesbörd i Franska Polynesien

Mindy Anne Leavitt

48 Fäst blicken på Gud var dag

D. Todd Christofferson

Vår himmelske Fader väntar ivrigt på att få ge oss hjälpen vi ber om var dag.

52 Hämta styrka hos goda vänner

Jorge F. Zaballos

Vännerna du väljer kan ha stort inflytande på ditt liv, så det är viktigt att du väljer med omsorg.

54 När goda vänner vacklar

Vad kan du göra när dina vänner börjar sänka sina normer?

57 Vår plats

58 Vad vi känner till om förutttillvaron

Norman W. Gardner

När du inser att du valde att följa Frälsaren i förutttillvaron hjälper det dig att fatta bra beslut under jordelivet.

60 Frågor och svar

Jag förlorade en nära vän nyligen. Hur hanterar jag sorgen?

62 Vi saknar Sofia

Fernando Peralta

När min syster och jag var med om en hemsk olycka gav templets förbund vår familj frid.

64 Tid att studera skrifterna

Richard G. Scott

Vad är viktigare än skola, arbete eller sociala media?

70

65 Särskilt vittne: Brev från mormor

66 Det är din tur

Gary E. Stevenson

Nu är det dags att förbereda sig för att möta Gud och hjälpa andra göra samma sak.

68 Vår sida

69 Bra idé

70 Vi hinner alltid be

Barbara Hopf

Fynn var rädd för att gå till skolan tills hans mamma gav honom en enkel lösning.

72 Hjälpa en ny vän

Quinnley W.

Den Helige Anden kan hjälpa dig veta hur du kan visa att du älskar andra.

73 Musik: När Jesus Kristus döptes

Jeanne P. Lawler

74 Dags för skrifterna: Jesus döptes

Erin Sanderson och Jean Bingham

76 För små barn: Juliana håller tal

Jane McBride Choate

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: Glöm inte ryggsäcken.

52

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G.
Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Chefredaktör: Craig A. Cardon

Rådgivande: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Verkställande direktör: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr

Publiceringsassistent: Lisa C. López

Skriv- och redigeringslag: Brittany Beattie, David Dickson,
David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff,
LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris,
Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M.
Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett,
Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson,
Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RCStockholm@LDSChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insätts på
plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post
till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska,
poliska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt, icke

kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får

inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.

Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2015 Vol. 139 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00
plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included. Send

USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card
orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.

(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes

to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnar.
Här är två förslag.

"Jesus döptes", sidan 74: Ni kan inleda hemafton med att sjunga "När Jesus Kristus döptes" (se sidan 73). Ni kan läsa berättelsen i Bibeln om när Jesus döptes och be familjemedlemmarna som är döpta att berätta hur det kändes och vad de lärde sig när de döptes och konfirmerades. När ni läser berättelsen och bär vittnesbörd, hjälp då dina barn förstå förbunden som hör ihop med dopet. Du kan använda skriftställefrågorna i den här artikeln när du undervisar dina barn om dopets förbund.

"Sann kärlek", sidan 80: Under veckan kan du be familjemedlemmarna uppmärksamma enkla vänliga och vardagliga handlingar. Under hemaftonen ber du dem berätta vad de lade märke till under veckan. Som äldste Wirthlin säger i sitt budskap: "Kärlek är början, mitten och slutet på lärjungeskapets väg." Du kan rita en enkel teckning som föreställer en stig som delats in i många små delar. Förklara att för varje vänlig handling de utför, oavsett om den är stor eller liten, får de måla en del av stigen. När din familj strävar efter att visa kärlek mot varandra går ni framåt längs lärjungeskapets stig.

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Bön, 4, 12, 70

Dop, 14, 18, 40, 73, 74

Döden, 60, 62

Familjen, 12, 18, 22, 62

Förbund, 14, 18, 62

Försoningen, 7

Förutttillvaron, 58

Generalkonferensen, 8

Hålla ut, 34

Jesu Kristus, 7, 73, 74

Kärlek, 80

Missionsarbete, 18, 38, 40

Omvändelse, 4, 14, 18

Patriarkaliska

välsignelser, 10

Sabbatsdagen, 42

Skrifterna, 39, 64

Släktforskning, 22, 26

Teknik, 26

Tempel, 18, 26, 41, 55

Tjänande, 34

Tro, 26, 34, 41, 48

Vänner, 52, 54, 72

**President
Henry B. Eyring**
förste rådgivare i
första presidentskapet

VITTNESBÖRD OCH omvändelse

Det finns en skillnad mellan att få ett vittnesbörd om sanningen och att verkligen vara omvänd. Den store aposteln Petrus vittnade till exempel för Frälsaren att han visste att Jesus var Guds Son.

"[Jesus] sade till dem: 'Och ni, vem säger ni att jag är?'

Simon Petrus svarade: 'Du är Messias, den levande Gudens Son.'

Jesus sade till honom: 'Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen'" (Matt. 16:15–17).

Men i åläggandet Herren gav Petrus beskrev han ändå för honom och oss hur vi kan bli verkligt omvända och få omvändelsen att vara livet ut. Jesus sa det med följande ord: "När du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder" (Luk. 22:32).

Jesus lärde Petrus att det var stor skillnad mellan att ha ett vittnesbörd och att kunna tänka, känna och handla som verkligt omvända lärjungar till Jesus Kristus. Det är den mäktiga förändring som vi alla söker. När vi har uppnått den måste vi se till att den förändringen består under hela vårt jordiska provotillstånd (se Alma 5:13–14).

Vi vet av egna och andras erfarenheter att det inte räcker med några stora ögonblick av andlig kraft. Petrus förnekade att han kände Frälsaren efter att Anden vittnat för honom att Jesus var Kristus. De tre vittnena till Mormons bok fick veta utan tvivel att Mormons bok var Guds ord,

men trots det brast deras förmåga att stödja Joseph Smith som profet i Herrens kyrka.

Våra hjärtan måste förändras, som vi kan läsa i Almas bok: "Och allesamman förkunnade detsamma för folket – att deras hjärtan hade förändrats och att de inte längre hade någon önskan att göra ont" (Alma 19:33; se också Mosiah 5:2).

Herren lärde oss att när vi verkligen är omvända till hans evangelium vänder sig hjärtat bort från själviska bestyr och vänder sig mot att tjäna andra genom att lyfta

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum använde sig av "liknelsen om inlagd gurka" för att undervisa att omvändelse är en pågående process och inte en engångshändelse: "Rad på rad och bud på bud, gradvis och nästan omärkligen inrättar sig våra motiv, våra tankar, våra ord och våra handlingar efter Guds vilja" ("Vi måste födas på nytt", *Liahona*, maj 2007, s. 21). Du kan gå igenom liknelsen om inlagd gurka med dem du undervisar. Vad kan var och en av oss göra för att stadigt gå framåt i den omvändelseprocess som både president Eyring och äldste Bednar tar upp?

dem under deras strävan att uppnå evigt liv. För att uppnå en sådan omvändelse kan vi be och arbeta i tro för att bli en ny människa genom Jesu Kristi försoning.

Vi kan börja genom att be om tro så att vi kan omvända oss från självisheten och om gåvan att bry oss mer om andra än oss själva. Vi kan be om kraft att lägga bort stolthet och avundsjuka.

Bönen är också nyckeln till att ta emot gåvan att älska Guds ord och känna Kristi kärlek (se Moroni 7:47–48). De två hör ihop. När vi läser, begrunder och ber om Guds ord så lär vi oss att älska dem. Herren fyller vårt hjärta med dem. Och när vi känner den kärleken börjar vi älska Herren mer och mer. Den önskan leder till den kärlek till andra som vi behöver känna för att kunna stärka dem som Gud leder till oss.

Vi kan till exempel be för att förstå vilka Herren vill att hans missionärer ska undervisa. Heltidsmissionärer kan

Vi behöver känna samma slags förändring i hjärtat som Lamonis folk i Alma kapitel 19.

be i tro om att få veta genom Anden vad de ska undervisa och vittna om. De kan be i tro om att Herren ska låta dem känna kärleken han har till alla de möter. Alla som missionärerna träffar kommer inte att gå ner i dopets vatten och ta emot den Helige Andens gåva. Men de kan ha den Helige Anden som följeslagare. Genom det tjänande de utför och med den Helige Andens hjälp kan missionärernas hjärtan med tiden förändras.

Den förändringen förnyas om och om igen när de och vi osjälviskt fortsätter livet ut att handla i tro för

att stärka andra genom Jesu Kristi evangelium. Omvändelse är då inte en enskild händelse eller något som varar en viss tid i livet, utan en pågående process. Livet kan växa i klarhet till den fullkomliga dagen, då vi får se Frälsaren och inser att vi har blivit lika honom. Herren beskrev resan på följande sätt: "Det som är av Gud är ljus, och den som tar emot ljus och förblir i Gud får mer ljus, och detta ljus växer sig klarare och klarare fram till den fullkomliga dagen" (L&F 50:24).

Jag lovar dig att vi alla kan uppnå detta. ■

Mitt hjärta förändrades

Dante Bairado

När jag började lära mig om Jesu Kristi återställda evangelium vittnade Anden om att det var sant. När jag bad blev mitt vittnesbörd ännu starkare och jag bestämde mig för att döpas.

Strax efter mitt dop började medlemmar i min församling fråga mig om jag ville verka som missionär. Helt ärligt visste jag inte vad jag skulle svara. Det kändes orimligt att jag skulle lämna familjen och skolan för att verka som missionär.

Så en dag började jag fundera över min omvändelse. Jag mindes missionärerna som hade undervisat mig, som

tålmodigt hade svarat på mina frågor och hjälpt mig förstå evangeliet. Jag insåg att utan deras hjälp skulle jag aldrig ha upptäckt den sanna kyrkan. Så snart jag insåg det fylldes mitt hjärta av en önskan att tjäna. Jag kände hur Anden sa till mig att jag borde verka som heltidsmissionär.

Jag vet att missionsarbetet är vår himmelske Faders arbete och att vi kan hjälpa till med att föra själar till kunskap om det återställda evangeliet.

Författaren bor i Fortaleza i Brasilien.

BARN

Låt ditt vittnesbörd lysa klart

Att få ett vittnesbörd är som att göra upp eld. Precis som vi behöver ved för att elden ska fortsätta brinna måste vi be, omvända oss, tjäna andra, studera skrifterna och hålla buden för att våra vittnesbörd ska växa.

Du kan lära dig mer om hur du stärker ditt vittnesbörd genom att läsa nedanstående skriftställen. Färglägg den delen av elden som hör till skriftstället du läser. Ju fler skriftställen du läser, desto starkare blir elden – och ditt vittnesbörd!

- A. Mosiah 2:17
- B. Alma 5:46
- C. Alma 32:27
- D. 3 Nephi 15:10
- E. Johannes 5:39

Studera det här materialet under bön och försök få veta vad du ska prata om. Hur kan din kunskap om Frälsarens liv och roller stärka din tro på honom och välsigna dem du vakar över genom besöksundervisningen? För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Egenskaper hos Jesus Kristus: Utan synd

Det här är ett budskap i en serie besökslärarbudskap som handlar om Frälsarens egenskaper.

Vår Frälsare Jesus Kristus var den ende som kunde åstadkomma försoning för alla människor. "Jesus Kristus, det felfria Lammet, ... lade sig [villigt] på offeraltaret och betalade priset för våra synder 'till sista öret'", sa president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet.¹

När vi förstår att Jesus Kristus var utan synd kan det hjälpa oss stärka vår tro på honom och sträva efter att hålla hans bud, omvända oss och bli rena.

"Jesus var ... en människa av kött och ande, men han gav inte efter för frestelser (se Mosiah 15:5)," sa äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum. "Vi kan vända oss till honom ... eftersom han förstår oss. Han förstår kampen, och han förstår också hur man vinner kampen. ...

Kraften i hans försoning kan utplåna syndens inverkan på oss.

När vi omvänder oss blir vi rättfärdiggjorda och renade genom hans försonande nåd (se 3 Nephi 27:16–20). Det är som om vi inte hade gett efter, som om vi inte hade fallit för frestelsen.

När vi strävar dag för dag och vecka efter vecka med att följa Kristi väg, hävdar anden sin överlägsenhet, kampen inom oss avtar och frestelser slutar besvära oss."²

Ytterligare skriftställen

Matteus 5:48; Johannes 8:7;
Hebreerbrevet 4:15; 2 Nephi 2:5–6

Tro, Familj, Tjänande

Från skrifterna

Frälsaren betalade priset för våra synder genom att han var Guds Son, genom sitt syndfria liv, genom att han led och utgöt sitt blod i Getsemane örtagård, genom att han dog på korset och uppstod från graven. Tack vare Jesu Kristi försoning kan vi renas när vi omvänder oss från våra synder.

Kung Benjamin undervisade sitt folk om Jesu Kristi försoning och frågade sedan om de trodde på hans ord. "Och de ropade alla med en röst och sade: ... Herren den Allsmäktiges Ande ... har åstadkommit en mäktig förändring inom oss, eller i våra hjärtan, så att vi inte längre har någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott. ...

Och vi är villiga att ingå ett förbund med vår Gud om att göra hans vilja och att lyda hans befallningar i allt" (Mosiah 5:1–2, 5).

Vi kan också uppleva en "mäktig förändring" som kung Benjamins folk gjorde, som "inte längre [hade] någon benägenhet att göra ont, utan att ständigt göra gott" (Mosiah 5:2).

Att begrunda

Vilken skillnad är det mellan att vara ren och att vara fullkomlig?

SLUTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, "Du kan göra det nu!", *Liahona*, nov. 2013, s. 56.
2. D. Todd Christofferson, "Att de skall vara ett i oss", *Liahona*, nov. 2002, s. 71.

ANTECKNINGAR FRÅN OKTOBERKONFERENSEN 2014

"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, ... antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma" (L&F 1:38).

När du går igenom talen från konferensen i oktober 2014 kan du använda de här sidorna (och konferensanteckningarna i framtida nummer) för att hjälpa dig studera och tillämpa de lärdomar som levande profeter och apostlar och andra ledare i kyrkan nyligen undervisat om.

LÄROMÄSSIGA HÖJDPUNKTER

Följ den gyllene regeln

"Kristi efterföljare bör vara föredömen i fråga om hövlighet. Vi bör älska alla, lyssna uppmärksamt och intressera oss för deras uppriktiga övertygelser. Även om vi inte håller med dem ska vi aldrig vara ovänliga. Vårt ställningstagande och vår kommunikation ska inte vara stridslysten. Vi bör klokt förklara och driva vår ståndpunkt och begagna

vårt inflytande. När vi gör det ber vi andra att inte stöta sig på vår uppriktiga religiösa övertygelse och på vårt utövande av religionsfriheten. Vi uppmuntrar oss alla att Följa Frälsarens gyllene regel: 'Allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem' (Matt. 7:12)."

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum, "Att älska andra och leva med olikheter", *Liahona*, nov. 2014, s. 27.

PROFETISKT LÖFTE

Uppenbarelse

"Uppenbarelse fortsätter i kyrkan. Profeten erhåller sådan för kyrkan; presidenten för sin stav, sin mission eller sitt kvorum; biskopen för sin församling; fadern för sin familj; den enskilde för sig själv."¹

"Jag vittnar för dig att det här är sant ...

Gud utgjuter uppenbarelse över sina barn genom den Helige Anden. Han talar till sin profet på jorden, som i dag är Thomas S. Monson. Jag vittnar om att han innehar och utövar alla prästadörets nycklar på jorden.

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, "Fortsatt uppenbarelse", *Liahona*, nov. 2014, s. 73.

SLUTNOT

1. Se Boyd K. Packer, "Vi tro allt vad Gud har uppenbarat", *Nordstjärnan*, dec. 1974, s. 514.

GÅ OCH GÖR DET

Äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kvorum gav två förslag på hur ungdomar kan "få ett personligt vitt-

nesbörd om profeten Joseph Smith":

"För det första, hitta skriftställen i Mormons bok som du känner

och vet är absolut sanna. Dela dem sedan med familj och vänner ... och berätta att Joseph var ett redskap i Guds hand. För det andra, läs profeten Joseph Smiths vittnesbörd i Den kostbara pärlan ... Ni kanske vill spela in Joseph Smiths vittnesbörd med er egen röst, lyssna på det regelbundet och dela med er av det till vänner."

Från "Joseph Smith", *Liahona*, nov. 2014, s. 30.

Svar för dig

Under varje konferens ger profeter och ledare inspirerade svar på frågor som medlemmar i kyrkan kan ha. Du kan använda novemhernumret 2014 eller gå till conference.lds.org för att få svar på följande frågor:

- Hur kan vi lära oss förstå sakramentets betydelse bättre? Se Cheryl A. Esplin, "Sakramentet förnyar själen", s. 12.
- Vad är förhållandet mellan handlingsfrihet, rättvisa, barmhärtighet, omvändelse och Frälsarens försoning? Se D. Todd Christofferson, "Fria för evigt att verka av sig själva", s. 16.
- Varför är hemmet den idealiska platsen för undervisning om Jesu Kristi evangelium? Se Tad R. Callister, "Föräldrar: Barnens viktigaste lärare i evangeliet", s. 32.
- Hur samarbetar föräldrar för att bygga en evig familj? Se L. Tom Perry, "Att finna varaktig frid och bygga eviga familjer", s. 43.

Kom och se

Varför vill sista dagars heliga sprida evangeliet?

"Hängivna lärjungar till Jesus Kristus har alltid varit och kommer alltid att vara trogna missionärer", sade äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum. "En missionär är en Kristi efterföljare som vittnar att han är Återlösaren och som förkunnar sanningarna i hans evangelium.

Jesu Kristi kyrka har alltid varit och kommer alltid att vara en missionärskyrka ...

Att dela med oss till andra människor av det som betyder mest för oss eller har hjälpt oss är inte alls ovanligt.

Det här mönstret är särskilt tydligt när det gäller sådant som är av stor andlig vikt och betydelse."

Vad kan vi göra när någon visar intresse för evangeliet och kyrkan? Äldste Bednar sade att vi kan följa Frälsarens exempel genom att inbjuda dem att "komma och se" (se Joh. 1:39).

Se "Kom och se", *Liahona*, nov. 2014, s. 107, 109.

Gå till conference.lds.org för att läsa, se eller lyssna på generalkonferenstal.

EN PATRIARKALISK VÄLSIGNESE: INSPIRERAD VÄGLEDNING FÖR DITT LIV

I kyrkan finns två slags patriarker:

1) fäder och 2) män som har ordinerats till ämbetet patriark inom melkisedekska prästadömet. Fäder som har melkisedekska prästadömet kan ge välsignelser till sina familjer. De välsignelserna nedtecknas inte av kyrkan men kan nedtecknas av familjen. Å andra sidan nedtecknas välsignelser som ges till värdiga medlemmar av en ordinerad patriark. De här välsignelserna kallas "patriarkaliska välsignelser".

Patriarker ger välsignelser enligt inspiration från den Helige Anden. Din patriarkaliska välsignelse kan innehålla varningar och löften, och den kan uppenbara vad Herren

förväntar sig av dig och vilka möjligheter du har. De utlovade välsignelserna uppfylls i Herrens tid – beroende på din trofasthet. Det är enbart genom att följa råden i välsignelsen som du kan få de utlovade välsignelserna. Några av välsignelserna kanske inte uppfylls förrän i nästa liv. Din patriarkaliska välsignelse ger inte några fullständiga detaljer om ditt liv. Om den till exempel inte nämner heltidsmission eller tempeläktenskap så innebär det inte att du inte kommer att få de möjligheterna.

Din patriarkaliska välsignelse uppges också din släktlinje i Israels hus. Du kan komma från Efraims, Judas

eller Manasses stam, eller någon av de andra stammarna.¹ Den här släktlinjen är viktig på grund av Abrahams förbund som innehåller Herrens löfte till Abraham att i hans avkomlingar "skall jordens alla släkter bli välsignade, ja, med evangeliets välsignelser" (Abraham 2:11). Alla kyrkans medlemmar tillhör Israels hus, antingen genom bokstavlig härkomst eller genom andlig adoption. Som sådana har vi en roll att spela när det gäller att föra ut evangeliet till världen.

För att få en patriarkalisk välsignelse talar du med din biskop eller grenspresident som kan ge dig en rekommendation för att få en. Du kan förhöja upplevelsen av att få en välsignelse om du fastar och ber innan. Nära släktingar kan vara närvarande när du tar emot din patriarkaliska välsignelse.

När du har fått välsignelsen skickas ett skrivet exemplar till dig. Håll den konfidentiell. Dess råd och löften är personliga för dig och du bör inte berätta lättvindigt om dem för andra. Studera den ofta. Den ger dig vägledning, tröst och skydd. ■

SLUTNOT

1. Se Handledning för skriftstudier, "Israel", scriptures.lds.org/sv för att lära dig mer om Israels tolv stammar.

EN OSKATTBAR PERSONLIG GÅVA

"Samme Herre som gav Lehi en Liahona ger dig och mig i dag en sällsynt och värdefull gåva som ger ledning i våra liv. Den märker ut

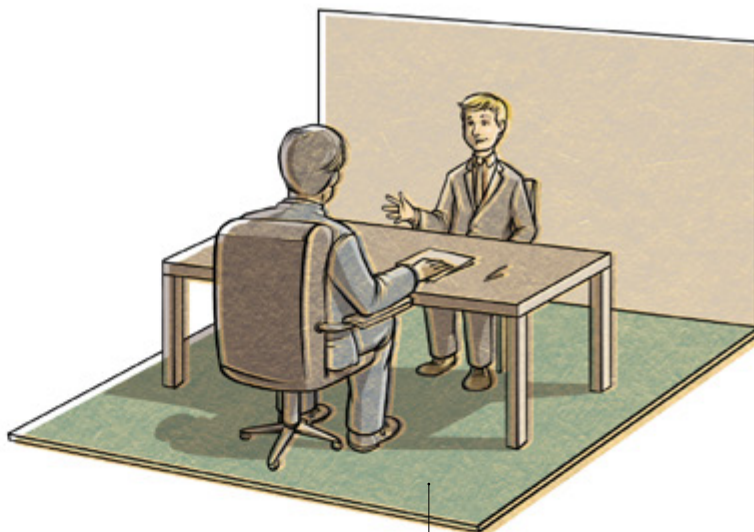
farliga ställen och visar vägen till säkra passager – inte till ett förlovat

land, utan till vårt himmelska hem. Den gåva jag talar om kallas den patriarkaliska välsignelsen. Varje värdig medlem i kyrkan har rätt att få denna dyrbara och oskattbara personliga gåva."

Se President Thomas S. Monson, "Din patriarkaliska välsignelse: en Liahona av ljus", *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 54.

Patriarkaliska välsignelser började ges på Adams tid när han välsignade sina efterkommande (se L&F 107:53; se också 1 Mos. 49 för berättelsen om när Jakob välsignade sina efterkommande).

Tala med din biskop eller grenspresident för att avgöra om du är redo att ta emot en patriarkalisk välsignelse.

När du har fått en patriarkalisk välsignelse bör du studera den ofta och försöka följa dess råd. Den kan ge tröst och hjälpa till att stärka din tro.

Patriarkens ämbete, som kallades "evangelist" i Nya testamentet, återställdes i de sista dagarna. Joseph Smith Sr var kyrkans första patriark.

Alla patriarkaliska välsignelser förvaras på kyrkans huvudkontor. Om du förlorar ditt exemplar kan du be att få ett nytt via LDS.org.

TACKSAM FÖR TEMPLETS FÖRBUND

Cari Florence

Hur kunde något lätta min sorg över att min ofödda son var döende?

14 veckor in i graviditeten med vårt tredje barn informerade läkarna oss om att jag skulle få missfall på grund av att barnets lungor inte utvecklades som de skulle. Det var tunga nyheter. Jag var förtvivlad och framtiden kändes oviss och skrämmande. Samma kväll besökte min man och jag templet med bedrövade hjärtan och tårfyllda ögon. Vi behövde svar, vägledning och styrka, och vi visste att stillheten i templet skulle föra oss närmare Herren. Vi förundrades över friden vi kände i det celestialet rummet. Jag visste att även om barnet inte skulle stanna kvar på jorden så skulle allt bli bra.

Senare utgöt jag min själ till min himmelske Fader. Jag sa till honom att jag förstod att det var meningen att vår son inte skulle leva kvar hos oss, men att jag om möjligt ville få vissa välsignelser. Jag lovade honom också att om mina önskningar inte uppfyllades så skulle jag inte förlora tron. Jag bad honom låta barnet stanna hos mig längre – att han skulle leva, om så bara en kort stund, tills hela familjen fick

hålla honom. Läkarna hade sagt att om vårt barn mirakulöst skulle överleva hela graviditeten så skulle han vara lila när han föddes, men jag bad att han skulle vara rosa så att våra andra små pojkar inte skulle tveka att hålla sin bror. Jag bad Herren påminna oss om vårt eviga band efter att barnet, som vi gav namnet Brycen, hade gått bort.

Allt eftersom tiden gick uttryckte läkarna sin förvåning över att Brycen fortsatte växa, men varnade oss för att han inte kunde överleva efter födseln. Mitt hjärta sörjde över att vi skulle mista honom, men jag var samtidigt otroligt glad för att han fortfarande växte. Det var en ständig börda att bära denne son som inte skulle överleva. Det gjorde ont varje gång någon frågade om barnets kön eller födelsedatum och jag var tvungen att låtsas att allt var normalt. Vi köpte en ultraljudsmonitor så att vi kunde kontrollera hans puls dagligen, alltid angelägna om att höra detta dyrbara ljud. Min sorg var svår. Frälsarens försoning fick ny innebörd. Jag förstod slutligen genom egen erfarenhet att

Jesus Kristus inte bara led för mina synder utan också kände all sorg, all smärta. Som min Frälsare bar han

TRÖST FÖR FÖRÄLDRAR

”Joseph Smith lärde ut att det lilla barnet som lades ner i graven, skulle

komma fram som ett barn vid uppståndelsen. Han pekade på modern till ett livlöst barn och sa till henne: ’Du ska få glädjen, nöjet och tillfredsställelsen att efter uppståndelsen fostra detta barn, tills det når sin andes fulla gestalt.’ Det finns en återställelse. Det finns tillväxt. Det finns utveckling efter uppståndelsen från de döda. Jag älskar den sanningen. Den förkunnar stor lycka, glädje och tacksamhet för min själ.”

President Joseph F. Smith (1838–1918),
Kyrkans presidents lärdomar: Joseph F. Smith (1998), s. 132.

Brycen levde bara i 72 minuter, länge nog för att var och en av oss skulle få hålla och älska honom. Det var den enda gången vi var tillsammans som familj här på jorden, men det var allt vi hade drömt om om.

verkligen bördan med mig så att jag aldrig behövde vara ensam.

I vecka 38 lades jag in på sjukhuset och visste att jag därmed började nedräkningen mot Brycens bortgång. Det var både skrämmande och vackert. Läkarna sa att han kunde leva mellan tio minuter och flera dagar. Trots min rädsla kände jag Herrens tillförsikt. Brycen Cade Florence föddes den 27 januari 2012. Jag grät när han föddes, rosa, vacker och perfekt.

Våra pojkar rusade in i rummet för att se och hålla sin bror och vi tog in en fotograf som fångade ögonblicket. Brycen levde bara i 72 minuter, länge nog för att var och en av oss skulle få hålla och älska honom. Det var den enda gången vi var tillsammans som familj här på jorden, men var allt vi

hade drömt om. Pojkarna fick inte nog av sin bror, de pussade honom, sjöng sånger för honom och bad att få hålla honom. Han dröjde till och med kvar tillräckligt länge för att välsignas av sin far, något som min make hade hoppats och bett om.

Vår familj har ett vittnesbörd om att "den gudomliga lycksalighetsplanen möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven" och att templets förrättningar och förbund gör det möjligt för "familjer att vara tillsammans för evigt" ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129). För oss betyder en evig familj *allt*. Evangeliets vackraste del är att döden aldrig kan hålla oss åtskilda. Vi kommer att fortsätta vår resa tillsammans.

Den här prövningen har lärt mig att Gud värnar om oss in i minsta detalj. Han bryr sig om oss var och en. När prövningar och svårigheter kommer kan Gud göra dem lättare att bära. Jag är mer tacksam än någonsin över att jag har beseglats i templet till min man och att våra barn har fötts inom förbundet. Tack vare Guds underbara plan för våra familjer, inklusive Frälsarens oändliga offer, kan vi vara tillsammans igen. Jag undrar ofta hur jag skulle ha klarat den här svåra prövningen om jag inte hade känt till den eviga sanningen. Jag är så oändligt tacksam för vittnesbördet jag fick på grund av Brycens korta liv. Gud har öppnat mina ögon och mitt hjärta för hans välsignelser i större mått. ■
Författaren bor i Arizona i USA.

Äldste J. Devn Cornish
i de sjuttios kvorum

DOPETS PORT

Det är min bön att var och en av oss bättre ska förstå varför vi behöver döpas, att det är en port till en livslång omvändelseprocess och till vår Frälsares barmhärtiga och försonande kärlek.

Glens liv (fingerat namn) var fyllt av kaos och konflikt. Som tonåring hade han varit inblandad i gäng, brott och våld. När han träffade missionärerna tyckte han att det de trodde på var för bra för att vara sant. Men med tiden kände han att det faktiskt var sant och att det var värt mer än något annat han stött på tidigare.

Han ordnade upp sitt liv och med innerlig omvändelse och fokus på evangeliet steg Glen ner i dopets vatten. Han hade hittat ett nytt liv fyllt av ljus, frid och glädje. Han var ren inför Herren.

Nephi sa:

”Gör därför det som jag har berättat för er att jag har sett er Herre och Återlösare göra, ty detta har visats för mig av det skälet att ni skall kunna veta genom vilken port ni måste gå in. Ty porten genom vilken ni måste gå in är omvändelse och dop med vatten, och sedan kommer era synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden.

Och då är ni inne på den trånga och smala stigen som leder till evigt liv. Ja, ni har gått in genom porten” (2 Nephi 31:17–18).

De här verserna lär tydligt att dopet, ett heligt tecken på ett förbund mellan Gud och hans barn, är nödvändigt för vår

frälsning (se också Mark. 16:16; Apg. 2:38; 2 Nephi 9:23–24). Ja, den här förrättningen är så viktig och oumbärlig att också Jesus döptes för att ”uppfylla all rättfärdighet” (Matt. 3:15).

Det är svårt att missförstå Nephis förklaring av detta: ”Och om nu Guds Lamm, han som är helig, behöver döpas i vatten för att uppfylla all rättfärdighet, o, hur mycket mer behöver då inte vi som är oheliga döpas, ja, i vatten!” (2 Nephi 31:5).

När vi döps vittnar vi för Fadern att vi är villiga att ingå ett förbund att ”komma in i Guds fålla och kallas hans folk och är villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta, ja, och är villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst och stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt där ni må befinna er, ända intill döden, så att ni kan återlösas av Gud och räknas bland dem som hör till den första uppståndelsen så att ni kan få evigt liv” (Mosiah 18:8–9).

Vi förnyar det förbundet varje söndag när vi tar del av sakramentet. Förbundets ord, som uttrycks i sakramentsbönerna, ber vår himmelske Faders barn vittna om att ”de är villiga att ta på sig [hans] Sons namn och alltid minnas honom samt hålla de bud som han har givit dem, så att de alltid kan ha hans Ande hos sig” (L&F 20:77).

En inledande förrättning

Dopet visar att vi är villiga att lyda Gud, men det gör det också möjligt för oss att komma in i Guds rike, vilket är Jesu Kristi kyrka på jorden. I Handledning för skriftstudier står det: "Dop genom nedsänkning i vatten av någon som har myndighet är evangeliets inledande förrättning och är nödvändigt för att bli medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."¹

Frälsaren klargjorde tydligt syftet med dopet när han sa följande till Nikodemus: "Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike" (Joh. 3:5).

Vi måste döpas med rätt myndighet för att kunna leva i Faderns och Sonens närhet, men det är härligt att dopet också har ett annat grundläggande syfte. Dopet är inte bara porten vi går igenom när vi blir medlemmar i Herrens kyrka och därefter det celestialet, det är också porten till den dyrbara, nödvändiga och pågående processen att "bli fullkomlig i Kristus" (se Moroni 10:32–33) som var och en av oss behöver bli och vill vara. Den här processen, som beskrivs i fjärde trosartikeln, börjar med tro på Herren Jesus Kristus och följs av omvändelse och sedan "dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse" och därefter mottagandet av den Helige Anden.

Med ett enkelt ord kallar vi denna pågående process för *omvändelse*. Jesus hänvisade till det i det första han sa till Nikodemus. Som Läromästaren besvarade han Nikodemus underliggande fråga om vad han måste göra för att bli frälst, genom att säga: "Amen, amen

säger jag dig: Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike" (Joh. 3:3).

Att födas på nytt kräver mer än ett dop, förklarade äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kvorum.

"Den andliga pånyttfödelse som beskrivs i denna vers äger vanligtvis inte rum snabbt eller på en gång, det är en pågående process – inte en engångshändelse. ...

Vi *påbörjar* processen att födas på nytt genom att utöva tro på Kristus, omvända oss från våra synder och bli döpta genom nedsänkning till syndernas förlåtelse av någon som har prästadörets myndighet." Men andra "viktiga steg i processen att födas på nytt" är "att totalt nedsänkas i och genom-syras av Frälsarens evangelium."²

Att "födas på nytt" är ett annat ord för omvändelse. "Ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande" är det enda offer som Frälsaren säger att han accepterar (se 3 Nephi 9:19–20). Ingen av oss kommer att kunna "se" Guds rike förrän vi har upplevt "denna mäktiga förändring i [våra] hjärtan" (Alma 5:14; se också Mosiah 5:2; Alma 5:26).

Den här processen, som leder till förlåtelse för våra synder, börjar med tillräckligt med tro till omvändelse och dop. Mormon förklarade detta när han lärde: "Och omvändelsens första frukt är dopet. Och dopet kommer genom tro för att uppfylla buden, och att uppfylla buden medför syndernas förlåtelse" (Moroni 8:25).

Som många medlemmar i kyrkan hade jag inte en lika dramatisk omvändelseupplevelse som Glen och andra fick. Jag "är född av goda föräldrar" (1 Nephi 1:1; se också Enos 1:1) och

döptes när jag var åtta år. Hur kan en sådan person uppleva samma omvändelse som de som blir medlemmar i kyrkan när de är äldre?

En port till varaktig omvändelse

Detta är något av det underbaraste som var och en av oss kan inse om dopets port. Dopet är inte en destination. Inte ens när det åtföljs av den Helige Andens gåva, som är en väsentlig del av dopet. Dopet är porten till en pågående och livslång process av sann och varaktig omvändelse.

Som för alla nya medlemmar börjar processen med en uppriktig önskan att i tro göra Faderns vilja genom att bli döpt. Den fortsätter med en noggrann inventering av alla våra tidigare synder och en oreserverad strävan att upphöra med dem, bekänna dem, gottgöra så långt det är möjligt och aldrig återvända till dem. Efter dopet får vi rätten till den Helige Andens ständiga sällskap, på villkor att vi alltid minns Frälsaren i allt vi tänker, gör och är. Och så blir vi renade (se 2 Nephi 31:17).

Men vad händer om vi syndar efter dopet? Är allt förlorat? Vår Fader har i sin barmhärtighet berett en lösning för våra mänskliga svagheter. Vi kan än en gång påbörja processen att ha tro på och hopp i Kristus och uppriktigt omvända oss. Men den här gången och kommande gånger behöver vi i regel inte gå igenom dopets förrättning. Herren har istället gett oss sakramentets förrättning. Den ger oss möjlighet att pröva oss själva varje vecka (se 1 Kor. 11:28) och på ett symboliskt sätt lägga våra synder på Herrens altare och uppriktigt

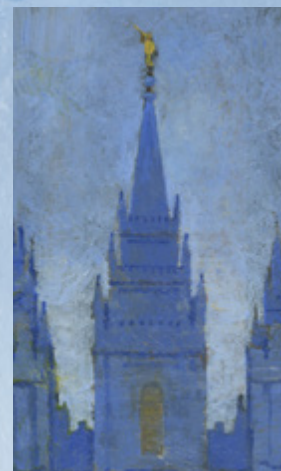
omvända oss, åter be om hans förlåtelse och sedan leva det nya livet.

Det är den processen som kung Benjamin syftade på när han talade om att "lägga av den naturliga människan och bli en helig genom Herren Kristi försoning" (se Mosiah 3:19). Det är den här processen, som lyfter våra bördor och bokstavligen upphöjer oss, som Paulus avsåg när han talade om att vara "genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet. ...

Vi vet att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, för att syndens kropp skall berövas sin makt, så att vi inte längre är slavar under synden" (Rom. 6:4, 6).

Det är den pågående och växande processen som gör att vi kan glädjas med änglarna över Kristi nåd och förtjänster (se Alma 5:26). Den omfattar den andliga utveckling vi får genom de förrättningar som erbjuds genom ordinationer inom prästadömet och i templet och av att vi håller dithörande förbund.

Det är min bön att var och en av oss bättre ska kunna förstå behovet av dopet, av porten det öppnar till omvändelsens livslånga process och av den barmhärtiga och försonande kärleken som vår Frälsare erbjuder, han som "står vid dörren" (Upp. 3:20) och ber oss inträda för att bo hos honom och Fadern för evigt. ■

SLUTNOTER

- 1.Handledning för skriftstudier, "Dop, döpa", scriptures.lds.org.
2. David A. Bednar, "Vi måste födas på nytt", *Liahona*, maj 2007, s. 21; kursivering tillagd.

Ett nytt tempel, TRE NYA MÖJLIGHETER

*Tre familjers liv förändrades av att besöka öppet hus för templet
i Quetzaltenango i Guatemala.*

Don L. Searle

Seniormissionär, området Centralamerika, 2012–2014

Början på ett nytt liv

Under sommaren 2011 förberedde familjen Wundram sig för att flytta från Guatemala till Förenta staterna så att Carlos Wundram, som är läkare, skulle kunna vidareutbilda sig.

”När vi var redo att åka”, minns han, ”var det något som hindrade mig”. Hans hustru Adriana kände samma sak, så de bad tillsammans och kände båda att svaret var att de inte skulle åka.

De ändrade sina planer och undrade vilka planer Gud hade för dem. Det upptäckte de fyra månader senare.

Carlos hade varit medlem i kyrkan sedan han var 14 år gammal, men hade slutat gå när han började studera vid universitetet som 21-åring.

Adriana, som själv inte var medlem, hade länge velat gifta sig med en sista dagars helig. En god vän till henne vad medlem och hade gift sig med en återvänd missionär som var öm, kärleksfull och omsorgsfull. Adriana ville ha en sådan man.

När Adriana och Carlos började dejta pratade de inte om hans religion, men han uppvisade många av egenskaperna som hennes väns man hade. Han uppförde sig inte överlägset. När de var gifta och fick barn uppskattade hon att han badade barnen och bytte blöjor.

När barnen växte upp ”kände vi att vi ville komma närmare Gud”, säger Carlos. De hittade inte det de sökte efter i den kristna kyrkan de gick till under en tid, men känslan att de behövde komma närmare Gud dröjde kvar.

När familjen Wundram ändrade sina planer beslöt de sig för att renovera hemmet och bland annat köpa nya fönster. De fattade genast tycke för José Mena, mannen som kom för att installera dem. En dag gled deras samtal

in på religion. Han sa att han var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och Carlos svarade att det var han med, fast han inte hade gått dit på länge.

Nästa gång broder Mena kom för att arbeta på fönstren hade han med sig en Mormons bok och en *Liahona* till alla i familjen. Carlos läste tidningen och började uppleva välbekanta andliga känslor. Sedan frågade broder Mena om de ville komma till öppet hus för templet i Quetzaltenango.

När de kom in i templet frågade barnen i familjen Wundram: ”Pappa, hur kan vi bli medlemmar i den här kyrkan?” På vägen därifrån dröjde Rodrigo, 10 år, sig kvar och fyllde med sin mammas hjälp i ett kort där han bad missionärerna att besöka dem.

Familjen träffade missionärerna. ”Jag ville inte tvinga min familj att döpas”, säger Carlos. ”Men de kände själva Anden.”

Adriana och barnen döptes i december 2011, några dagar före invigningen av templet i Quetzaltenango. ”Gud välsignade mig storligen, för jag fick döpa dem”, säger Carlos. Drygt ett år senare beseglades familjen i templet, vilket var en glädjeric upplevelse för dem alla.

Möjligheten att beseglas

När Ana Victoria Hernández, som inte var medlem i kyrkan, gifte sig med Belbin Calderón, var han medlem. Men han gick inte i kyrkan eftersom han arbetade på söndagarna. Belbin säger att en stark känsla fick honom att komma tillbaka. Han minns: "Jag sa upp mig från jobbet eftersom jag ville börja gå i kyrkan igen." När han blivit aktiv igen märkte hans hustru att han blev mer ödmjuk och att deras hem fylldes av enighet.

Belbin hoppades att hans hustru skulle bli intresserad av evangeliet, men han pressade henne aldrig. En söndag medan Ana Victoria dammade bokhyllan såg hon en av Belbins böcker om kyrkans historia. Nyfiket började hon läsa den. Berättelserna om pionjärens uppostringar berörde henne djupt.

Några veckor senare, i oktober 2011, kom *Liahona* och det var en specialupplaga om Mormons bok. Ana Victoria blev nyfiken igen och började läsa Mormons bok. Hon insåg snart att den inte bara var en historisk berättelse utan också profeters ord. Hon började gå till sakramentsmötet tillsammans med sin man och sina barn.

Sedan besökte hon och hennes familj öppet hus i templet i Quetzaltenango. Ana Victoria berördes av tanken att hennes familj kunde beseglas för evigt. "Det gjorde stort intryck på mig. Jag ville beseglas till dem", minns hon. Hon började träffa missionärerna och döptes den 7 december 2011. Hon var med på tempelinvigningen fyra dagar senare.

Broder och syster Calderón beseglades till varandra och till sina barn i december 2012. Ana Victoria säger att hon inte kan beskriva hur lycklig hon är över att "veta att jag kan vara med min familj för evigt". Belbin kallar deras

eviga besegling för "den största välsignelsen jag någonsin kunnat föreställa mig".

Templet berörde hans ande

Byggnationen av ett tempel i Quetzaltenango uppfyllde en dröm för Mónica Elena Fuentes Álvarez de Méndez. Hon är dotter till en pionjär i kyrkan som gav henne en kärlek till evangeliet och alla dess välsignelser. Hennes mamma Magda Ester Álvarez döptes 1953, sex år efter att kyrkans första missionärer kommit till Guatemala.

Mónica växte upp i kyrkan och gifte sig så småningom med en god man, Enio Méndez, som inte var medlem. Han uppmuntrade sin hustru och dotter att gå till kyrkans aktiviteter och beundrade dess medlemmar, men visade inget intresse av att bli döpt. Trots det minns Mónica att hennes mamma en gång sa till henne att hennes man en dag skulle bli medlem. "Jag gav aldrig upp hoppet", säger hon, trots att hon inte visste vad som skulle få honom att bli medlem.

Hennes mamma njöt av sina besök i templet i Guatemala City och blev mycket glad 2006 när det tillkännagavs att ett tempel skulle byggas i Quetzaltenango. Men Magda Álvarez led av en obotlig sjukdom och gick bort 2008 innan templet i Quetzaltenango var klart.

Mónica och hennes nu vuxna dotter Mónica Esther Méndez Fuentes var båda guider under öppet hus i templet i Quetzaltenango. Enio gick till öppet hus med dem, men de visste inte att han gick dit två gånger till.

När de gick hem tillsammans den sista dagen templet hade öppet hus, undrade Mónica och hennes dotter om Magda Álvarez förutsägelse om Enio någonsin skulle uppfyllas.

Enio hade alltid tyckt att det räckte att han var medlem i sin kyrka och hans hustru och dotter i deras, så länge de respekterade varandras tro. Men det han upplevde under templets öppet hus gav honom mycket att tänka på. "Jag började fasta, utan att berätta det för dem, och be", minns han. Han åkte upp i bergen, dit han gärna beger sig för att tänka. "Jag frågade Herren: 'Så vad ska jag göra nu?'" Egentligen visste han redan vad som var rätt, men han behövde skingra sina tvivel.

Enio döptes i april 2012 och det var en mycket speciell stund för både hans hustru och dotter.

Familjen Méndez beseglades i templet i Quetzaltenango i oktober 2013. Syster Méndez uttryckte sin glädje över att de nått ett evigt mål och över deras förhoppning att vara trofasta intill änden. ■

GLÄNSER SOM EN JUVEL

Under hörnstensceremonin innan invigningen av templet i Quetzaltenango lovade president Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, följande: "Det här templet kommer att ge den här platsen och det här landet eviga familjer."¹ För "Lehis söner och döttrar",² som president Uchtdorf beskrev dem, har templet blivit en ledstjärna av hopp. Han kommenterade också hur vackert templet var: "Det glänser som en juvel och det är en juvel i det här området."³

TEMPLET I QUETZALTENANGO, GUATEMALA

Tillkännagavs den 16 december 2006 av president Gordon B. Hinckley (1910–2008)

Invigdes den 11 december 2011 av president Dieter F. Uchtdorf

126 000 besökte öppet hus under november 2011
136:e templet i verksamhet på jorden

Andra templet i Guatemala (det första var templet i Guatemala City som invigdes av president Hinckley 1984)

Templets storlek: 1 959 m²

Tempeldistrikt: 60 000 medlemmar i 15 stavar
och 7 distrikt

SLUTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, i Jason Swensen, "Quetzaltenango Guatemala Temple: 'This Temple Will Bring Eternal Families to This Place and Country'", *Church News*, 11 dec. 2011, ldschurchnews.com.
2. "Quetzaltenango Guatemala Temple: Dedicatory Prayer", ldschurchtemples.com/quetzaltenango.
3. "Dedication Held for Quetzaltenango Guatemala Temple", *Kyrkans nyhetsrum*, 11 dec. 2011, mormonnewsroom.org.

HUR SLÄKTFORSKNING FÖRÄNDRAR hjärtat och sinnet

*När vi släktforskar och utför
templets förrättningar för våra
förfäder, hjälper det oss att se
hur Guds plan samtidigt är
både vidsträckt och förtrolig.*

Amy Harris

Professor i historia och släktforskning
vid Brigham Young-universitetet

I flera år tänkte jag på min farfars farmor Hanna Mariah Eagles Harris (1817–1888) varje gång jag gick till templet, men inte för att jag behövde utföra hennes förrättningar i där.

Mariah (som hon ville kallas) är en av anledningarna till att min familj överhuvudtaget är medlemmar i kyrkan. Hon döptes 1840 i England, tog emot sin begåvning i Nauvoo, Illinois, beseglades till sin make i Winter Quarters, Nebraska och dog i Utah.

Jag tänkte inte på henne i templet för att någon behövde utföra hennes förrättningar. Jag tänkte på hur de förrättningarna skapade en länk mellan henne och mig över tid och rum.

När jag var ung bodde jag i samma samhälle i Utah som hon hade bott i och långt senare besökte jag Winter Quarters, Nauvoo och den lilla engelska byn som hon föddes i. Jag slogs av de oerhörda sträckor hon hade färdats och över de stora skillnaderna mellan hennes liv och mitt.

Trots år, platser och omständigheter som skiljer oss åt, känner jag en länk till min farfars farmor både genom beseglingsförbundet och min kännedom om hennes liv. Den här länk belyser varför vi släktforskar i synnerhet och varför vi dyrkar Gud i templet i allmänhet.

När vi släktforskar lär vi oss hur vidsträckt och storslagen Guds skapelse är och det understryker den personliga och barmhärtiga räckvidden i Kristi försoning.

Större kärlek genom släktforskning

Herren har lärt mig att även om de världar han har skapat för sina barn är "oräkneliga för människan, ... [är] för mig ... alla ting räknade, ty de är mina och jag känner dem" (Mose 1:35). Släktforskning och tempeltjänst ger oss möjlighet att bli delaktiga i Jesu Kristi frälsningsarbete.¹ Det i sin tur kan leda till att vi lär oss älska och visa barmhärt-

ighet mot våra familjer, våra grannar, mot alla vi möter, för de är alla våra bröder och systrar.²

När vi tänker på våra egna förfäder inser vi omfattningen av vår himmelske Faders plan och skapelse. Herren skapade en plats för oss där vi kunde prövas och visa tro, men eftersom endast några få får möjlighet att ta emot alla Guds förbund i jordelivet, påminner det ställföreträdande arbetet oss om att Herren älskar *alla* sina barn och har berett en utväg som gör det möjligt för alla att välja att ta emot alla evangeliets välsignelser oavsett omständigheterna som rådde när de levde (se 2 Nephi 26:20–28, 32–33).

När vi lär oss om våra förfäder kan det dessutom påminna oss om att inte allt i livet är lätt, att vi stöter på besvikelser och ojämlikheter i denna fallna värld. Och när vi lär oss om deras liv och utför förrättningar för dem, kan

Profeten Joseph Smith skrev om läran om frälsning för de döda: "Låt bergen ropa av glädje och alla ni dalar jubla högt, och alla ni hav och torra land berätta om er evige Konungs under! Och ni floder och bäckar och rännilar, strömma ned med glädje. Låt skogarna och markens alla träd prisa Herren, och ni massiva klippor gråta av glädje! Och låt solen, månen och morgonstjärnorna sjunga tillsammans och låt alla Guds söner ropa av glädje! Och låt de eviga skapelserna förkunna hans namn i evigheters evighet!" (L&F 128:23).

det också påminna oss om att ingen är bortom räckhåll för Guds kärlek (se Rom. 8:38–39).

Min anmoder Mariah upplivades av den sanningen när hon hörde den för första gången. År 1840–1841, när de första ställföreträdande dopen utfördes i Mississippifloden och det delvis färdiga templet i Nauvoo, tog hon chansen att döpas för sin avlidna syster som hade gått bort innan missionärerna anlände till England.³ Jag träffade aldrig Mariah, men jag delar hennes syskonkärlek och en insikt om att den kärleken kan fortsätta bortom graven tack vare templets förrättningar. Denna gemensamma kunskap gör också att jag älskar henne.

Det förvånar mig inte att profeten Joseph Smith nästan överväldigades av den vackra och barmhärtiga läran om frälsning för de döda, som han beskrev som "det härligaste av alla ämnen som hör samman med det eviga evangeliet" (L&F 128:17): "Låt bergen ropa av glädje och alla ni dalar jubla högt, och alla ni hav och torra land berätta om er evige Konungs under! Och ni floder och bäckar och rännilar, strömma ned med glädje. Låt skogarna och markens alla träd prisa Herren, och ni massiva klippor gråta av glädje! Och låt solen, månen och morgonstjärnorna sjunga

tillsammans och låt alla Guds söner ropa av glädje! Och låt de eviga skapelserna förkunna hans namn i evigheters evighet!" [L&F 128:23.]⁴

Liksom Mariah, som entusiastiskt lät döpa sig för sin syster, visade andra tidiga heliga samma glädje. En av dessa tidiga heliga, Sally Carlisle, skrev: "Vilken fantastisk lära vi tror på och ... nu kan vi låta döpa oss för alla våra döda vänner och frälsa alla tidigare generationer som vi känner till."⁵

För alla – och för en

Som dessa reflektioner visar påverkas släktforskningen personliga behov. Vi lär oss inte bara omfattningen utan även djupet av Herrens kärlek, för han bryr sig om individen. Herren, som ser sparvarna som faller till marken och lämnar de nittionio fåren i öknen för att söka efter det som gått vilse (se Matt. 10:29; Luk. 15:4), återlöser oss inte tillsammans, utan en och en, precis som han betjänade folket under sin jordiska verksamhet och precis som han välsignade folket som hade samlats vid templet i landet Ymnighet (se 3 Nephi 17).

Av samma anledning lärde Herren också de tidiga heliga att noggrant föra uppteckningar om det ställföreträdande

arbetet som utförs för varje enskild person (se L&F 128:1–5, 24). Det är därför vi noggrant arbetar på att identifiera våra förfäder en efter en och inte bara katalogiserar deras namn. Det här arbetet ger oss en inblick i Guds barmhärtighet, hans medkänsla och den enskilda själens värde.

Dessutom kan våra förfäders historia hjälpa oss att älska dem, trots deras fel och brister. När vi lär oss hur jordelivets skiftande omständigheter färgade våra förfäders val känner vi medkänsla med dem. Den processen bör stärka vår förmåga att utveckla samma slags kärlek till de levande, både vår släkt och alla Guds barn. När vi mer och mer inser att alla människor är barn till himmelska föräldrar, även den majoritet som kom till jorden utan att få möjlighet att ingå förbund och ta emot förrättningar, hjälper det oss förstå att livet prövar tron och modet hos alla som någonsin har levt på jorden, ”i enlighet med hur de använder det ljus som [Gud] ger dem”.⁶

Släktforskningens förädlade inflytande kan öka vår förmåga att älska. Om vi lär oss att älska personer som är döda sedan länge, vilkas liv skilde sig så mycket från våra, kommer vi inte då att inse hur mycket kärlek och medkänsla Gud visar oss? Och leder inte det till att vi kan älska våra familjer och våra medmänniskor och visa medkänsla när vi ser deras brister?

När andra ser det enda fotografiet jag har på min anmoder Mariah säger de ofta att hon ser så sträng eller otrevlig ut. Jag försvarar henne genast därför att jag känner henne. Jag känner personen som gick längs Severnfloden som ung kvinna och som mor med sina små barn. Jag känner personen som seglade tvärs över ett hav och födde sitt fjärde

barn under resans gång. Jag känner personen vars make gick ut i krig och som förlorade ett spädbarn medan han var borta. Jag känner personen som vandrade 160 mil till ett nytt hem i den västra amerikanska öknen. Jag känner personen som arbetade och ingick förbund och älskade. Och tack vare att jag känner henne får jag en försmak av hur mycket våra himmelska föräldrar älskar henne och vart och ett av sina barn.

Släktforskning – dess storslagenhet och barmhärtiga räckvidd

Hjärtat i släktforskningen ligger inte i att man använder en dator, det ligger inte i att man läser gammal handstil eller noga för anteckningar eller källhänvisningar. Det är släktforskningens verktyg eller funktioner, men de är inte dess hjärta och kan inte heller beskriva vikten av varför sista dagars heliga söker efter sina förfäder. Släktforskningens innersta väsen lär oss hur storslagen skapelsen och återlösningen är och påminner oss samtidigt om vilken oerhörd personlig och barmhärtig räckvidd Kristi försoning har.

Vår släktforskning kan göra samma intryck på våra hjärtan och sinnen när vi inser att alla dessa personer, ”otaliga som sanden på havets strand” (Mose 1:28), är barn till himmelska föräldrar som älskar och känner dem. Inte undra på att Joseph beskrev att man går in i det celestialet genom en port av ”enastående skönhet” (L&F 137:2), för vad kan vara mer överlägset vackert än att frälsas med dem vi känner och älskar, som, liksom oss, har återlösts av Guds stora och personliga kärlek? Jag ser fram emot att träffa min anmoder Mariah vid den porten. ■

SLUTNOTER

1. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 467.

2. Äldste Russell M. Nelson lärde att en funktion som Elias ande har, vilken är en särskild manifestation av den Helige Anden, är att ”bära vittne om familjens gudomliga natur”. Det kan syfta på både våra jordiska familjebands eviga natur och på alla Guds barns gudomlighet och potential. Se Russell M. Nelson, ”En ny skördetid”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 34. Se också Richard G. Scott,

”Glädjen i att återlösa de döda”, *Liahona*, nov. 2012, s. 93.

3. Mariah Harris lät döpa sig för syster Edith Eagles, 1841, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Uppteckningar över ställföreträdande dop i Nauvoo, 1840–1845, Släkthistoriska biblioteket, filmen US/Canada 485753, film 2, volym A, s. 42.

4. För mer om hur dödsfallen i familjen Smith påverkade Joseph Smiths strävan att få svar på frågor om frälsningen för de döda, se

Richard E. Turley Jr, ”The Latter-day Saint Doctrine of Baptism for the Dead” (brasaf-ton på BYU om släktforskning, 9 nov. 2001), familyhistory.byu.edu.

5. Sally Carlisle, i Steven Harper, *Making Sense of the Doctrine and Covenants: A Guided Tour through Modern Revelations* (2008), s. 470–471.

6. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 401; se också 5 Mos. 8:2; Moroni 7:16; L&F 76:41–42; 127; 137:7–9; Abraham 3.

**Äldste
Neil L. Andersen**
i de tolv apostlarnas
kvorum

”Min tid” med tempel och teknik

*Det här är er tid att helt vända era hjärtan
till era fäder och ge miljoner i er släkt möjlighet
att ta emot frälsande förrättningar.*

Har ni någon gång tänkt på varför ni sändes till jorden i dag istället för under en annan tid i historien? Hur skulle det ha varit att stå bredvid Mose eller att vara vän med Maria, Jesu moder? Hur var det att bo i Nauvoo när profeten Joseph vandrade gatan fram eller att med andra ungdomar dra och knuffa på handkärorna i 160 mil på väg till ett nytt hem i Saltsjödalén?

Ibland ser vi tillbaka på svunna dagar eller andra platser och undrar: ”Varför var inte jag där? Varför är jag just här? Och varför just nu?”

*Jag vill uppmana
var och en av er att
sätta ett personligt
mål att förbereda
lika många namn
till templet som
antalet dop ni
utför i templet.*

Ni är inte de första som funderar över er tid och plats i livet. En profet i Amerika ställde samma frågor. Han hette Nephi. Inte Nephi i början av Mormons bok, utan den Nephi som var son till Helaman den andre och sonsons son till profeten Alma den yngre.

På Nephis tid var pengar, makt och popularitet viktigare än det som var rätt. Många människor struntade öppet i buden. De ljög, tog det som inte var deras och ignorerade kyskhetslagen. De som höll buden gjordes till åtlöje och behandlades illa (se Helaman 7:4–5, 21; 8:2, 5, 7–8).

”När Nephi såg det svällde hans hjärta av sorg ... och han utropade i sin själs ångest:

O, om jag kunde ha levt mina dagar i de dagar då min fader Nephi först kom ut ur Jerusalems land, så att jag kunde ha fröjdats med honom i det utlovade landet. Då var hans folk lätta att beveka, ståndaktiga i att hålla Guds bud och sena att bli förlredda till att göra ont. Och de var snara att hörsamma Herrens ord.

Ja, om mina dagar kunde ha varit i de dagarna, då skulle min själ ha haft glädje över mina bröders rättfärdighet” (Helaman 7:6–8).

Nephi var en stor Guds profet, men ändå undrade han för ett ögonblick varför han levde under *sin* tid. Han visste att Frälsaren skulle komma till jorden inom kort. Men det verkar som om den underbara händelsen, den fantastiska händelsen som snart skulle äga rum, i den stunden gäckade honom.

Bara 20 år efter att han sa detta skulle en natt gå förbi utan mörker och Jesus skulle födas i Betlehem. Inom 55 år skulle Frälsaren, uppstånden och förhärligad, nedstiga från himlen till de heliga i landet Ymnighet. Nephis son skulle vara där och Frälsaren skulle tala till honom personligen och ordinera honom till en av de tolv lärjungar som han kallade på det västra halvklotet. Vi kan anta att Nephis döttrar, söner och barnbarn var bland de 2 500 heliga som Kristus bad att komma fram en och en och känna på märkena efter spikarna i hans händer och fötter. Det är troligt att Nephis

barnbarnsbarn var bland de små barnen som Frälsaren välsignade, ett efter ett, och som omslöt av eld och betjänades av änglar. Om Nephi hade sett framtiden som väntade hans rättfärdiga familj och vänner skulle han nog inte ha velat ändra tiden han levde i.

Lyckligtvis förblev Nephi rättfärdig och han undervisade modigt folket, utförde stora mirakel och han och profeten Samuel profeterade om Frälsarens nära förestående ankomst. Herren sa att han skulle välsigna Nephi för evigt (se Helaman 10–11; 16).

Trots att Nephi hade undrat om sin tid och plats avslutade han med följande mäktiga ord: ”Men se”, ... jag ska ”leva i dessa dagar ” (Helaman 7:9).

Mina älskade unga bröder och systrar, de här är era dagar. Ni har blivit utvalda att leva i den sista tiden innan Frälsaren kommer tillbaka till jorden. Vi känner inte till den exakta dagen eller året för hans ankomst, men

vi ser tydligt tecknen som förebådar hans ankomst.¹

En dag, precis som Nephi förstod sin ytterst viktiga roll i att förbereda för Frälsarens ankomst till nephiterna, kommer vi att se tillbaka och se den underbara välsignelsen det var att leva i vår tid när vi förberedde världen för Frälsarens ankomst. Låt oss se bortom svårigheterna och hindren som ligger framför oss mot våra viktiga uppgifter och den härliga tiden framför oss. Låt oss var och en instämma med Nephi: Vi ska ”leva i dessa dagar”.

Eftersom ni ska leva i dessa dagar, vad vill Herren att ni ska göra? För det första, ni ska ta på er Jesu Kristi namn. Lär av honom, av den kärlek och ousägliga godhet han visar er och bestäm er för att alltid hålla hans bud. Ni ska följa Frälsaren, älska Gud och tjäna dem som finns omkring er. Vi har alla förmånen att få leva våra liv som Kristi lärjungar, ledda av Anden, och lyfta dem som finns omkring oss.

En helig plikt

Vissa upplevelser sparas för specifika generationer. Jag vill tala om en av de heliga plikter som ni har som skiljer sig från dem som andra generationer har haft.

Det är bara under några få år som tempel har funnits i hela världen. I och med invigningen av templet i Phoenix i Arizona den 16 november 2014 har vi nu 144 tempel i drift i världen. När jag var ung fanns det 13 tempel i hela världen.

Min hustru syster Andersen växte upp i Florida. När hon var fem år gammal tog hennes föräldrar med familjen till templet för att beseglas tillsammans för evigt. Det var en sex dagar och över 400 mil lång resa med bil tvärs över landet till templet i Salt Lake City. I dag finns det 47 tempel som ligger närmare hennes hem i Florida än templet i Salt Lake City.

President Monson har uppmanat kyrkans ungdomar att besöka templet ofta och utföra dop för de döda. Han sa: "Mina unga vänner

som är i tonåren, se till att alltid ha templet i sikte. Gör inget som kan hindra er från att träda in genom dess dörrar och ta del av de heliga och eviga välsignelserna där. Jag lovordar de av er som redan besöker templet regelbundet för att utföra dop för de döda, och stiger upp tidigt på morgonen så att ni kan delta i sådan doptjänst innan skolan börjar. Jag kan inte tänka mig en bättre start på dagen."²

Ni har följt uppmaningen från Herrens profet och varje år får miljoner på andra sidan av slöjan möjlighet att ta emot sitt eget dop. Ingen generation som någonsin levt på den här jorden har haft lika stora förmåner som ni, att kunna gå in genom dörrarna till Herrens hus och hjälpa till med att frälsa dem som levde innan oss.

Ni känner väl till att vi måste ta ett viktigt *första* steg som gör det möjligt för oss att utföra detta heliga arbete i templet. Vi måste söka efter och hitta våra släktingar som levde före oss.

Profeten Joseph Smith jämförde verket med en "sammansvetsande länk" som förenar familjer från en generation med en annan (L&F 128:18).

När Moroni besökte profeten Joseph Smith för första gången sa han till profeten att "barnens hjärtan skall vända sig till sina fäder" (L&F 2:2). Profeten Joseph förklarade senare att kyrkans medlemmar skulle vara "frälsare på Sions berg. ... Men hur ska de bli frälsare på Sions berg?" frågade han. "Genom att bygga sina tempel ... och på sina huvuden få alla förrättningar ... till förmån för alla sina döda förfäder. ... Här består den kedja som binder fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder."³

Profeten Joseph jämförde verket med en "sammansvetsande länk" som förenar familjer från en generation med en annan (L&F 128:18). En sammansvetsad länk på Josephs tid skapades genom att man mjukade upp metallbitar i en smältugn och förenade dem medan de fortfarande var formbara och sedan lät dem kallna och härddas till en obrytbar kedja. Vikten av den kraftfulla andliga sammansvetsning som binder oss samman för evigt uttrycks tydligt i skrifterna: "Vi kan inte fullkomliggöras

utan dem, inte heller kan de fullkomliggöras utan oss" (L&F 128:18).

Tidigare har arbetet att hitta släktingars namn, dokumentera dem och ta med dem till templet i huvudsak utförts av äldre medlemmar i kyrkan. Varför var det så? Därför att det krävde enormt mycket tid och kraft. Det började ofta med stora rullar med mikrofilmade uppteckningar. Det krävdes att man mödosamt gick igenom datum och platser, tjocka historieböcker med begränsad tillgänglighet och ibland begravningsplatser i fjärran länder.

Möjligheten att hitta våra förfäder på nätet har bara funnits under de senaste åren, och mycket har hänt under de senaste månaderna. De kommande månaderna kommer det att finnas ännu mer att hitta.

Er generation besöker gärna templet, men under kommande månader och år kommer ni att ha en lika framträdande roll i att hitta och ta med er namn till templet.

Jag vill uppmana var och en av er att sätta ett personligt mål att förbereda lika

När vi ser på oss själva i relation till vår släkt, till de som kom före oss och de som kommer efter oss, inser vi att vi är en del i en underbar länk som förenar oss alla.

många namn till templet som antalet dop ni utför i templet. (Besök templechallenge.lds.org för att börja med utmaningen.) Det finns en stor kraft i att hitta någon som behöver templets förrättningar, att lära känna dem och sedan få vara med när de tar emot dessa heliga förrättningar. Det är så ni blir "frälsare på Sions berg" (se Ob. 1:21 och L&F 103:9). Det finns en glädje och en känsla av tillfredsställelse som bara kan förstås med Andens hjälp. Vi länkas till våra förfäder för evigt.

En del familjer har varit medlemmar i kyrkan i många generationer och arbetet för många av våra förfäder i rakt nedstigande led är utfört. Under 2013 såg jag för första gången mina förfäder i ett solfjäderdiagram, bland annat min farfars far Niels Anderson, som jag uppkallats efter och min farmors farfar Moroni Stocks, den förste i familjen som uppkallats efter en profet i Mormons bok. Jag kunde se foton på dussintals av mina förfäder på nätet. Vet ni hur era förfäder såg ut?

Hitta våra kusiner

Om ert diagram inte är lika fullt som mitt är det först och främst ert ansvar att fylla i det så gott ni kan. Mer och mer information läggs upp varje månad.

Om ert diagram är lika fullt som mitt finns det fortfarande mycket viktigt arbete ni kan utföra. Det här arbetet fortsätter. Det är inte ens över när Frälsaren återvänder. När vårt diagram verkar vara fullt hjälper vi andra att hitta deras förfäder och vi hittar nära släktingar till personer i vårt släktträd. Det kallar vi att "hitta våra kusiner".

Hur hittar vi våra kusiner? På två sätt.

Först går vi till vårt diagram, och vi hittar nära släktingar till våra förfäder några generationer tillbaka. Jag kan till exempel gå till mitt diagram till min mormors mormor Francis Bowen Evans och sedan tittar vi på hennes syskon och deras familjer. Hon hade fem systrar och två bröder. Så hittar jag mina kusiner.

Det andra sättet vi kan hitta våra kusiner på, är genom att hjälpa andra. Vi börjar med

det här unika häftet, *Min släkt*. Om er familj inte har släktforskat tidigare fyller ni i det. Och om ert träd ser ut som mitt tar ni med er häftet till en ny medlem eller någon som inte har varit lika engagerad i kyrkan som din familj har varit och hjälper dem hitta sin släkt. När ni gör det hjälper ni dem ta med sig andra till templet. De är era bröder och sysstrar, vi kan också kalla dem för era "kusiner".

Vi är alla bröder och sysstrar i vår Faders familj. Våra familjer blir inte slumpvis hopfösta. President Monson har sagt: "Vi upptäcker något om oss själva när vi lär oss om våra förfäder."⁴

När vi ser på oss själva i relation till vår släkt, till de som kom före oss och de som kommer efter oss, inser vi att vi är en del i en underbar länk som förenar oss alla. När vi hittar dem och tar deras namn till templet så ger vi dem något de inte kan få utan vår hjälp. Och när vi gör det länkas vi till dem och Herren bekräftar för vår själ genom sin Ande att det vi gör är av evig betydelse.

President Monson sa: "De som förstår de eviga välsignelser templet har att ge, vet att ingen uppoffring är för stor, inget pris är för tungt, inget bemödande för svårt för att få de välsignelserna."⁵

Jag vill tillägga att välsignelser och kraft från höjden väntar våra släktingar som har gått före oss, när de tar emot förrättningar vi utför för dem i de heliga templen. Deras jordeliv är över, men de fortsätter att leva. Vi blir "frälsare på Sions berg" och binds samman med dem för evigt.

Ni föddes i en tid med tempel och teknik. Det här är er tid att helt vända era hjärtan till era fäder.

När ni bidrar till detta heliga arbete ökar er kunskap och tro på Frälsaren och ni får ett ännu starkare vittnesbörd om att livet fortsätter bortom slöjan. Ni får skydd mot frestelserna som omger er och ni förebereder er själva och världen ni lever i för Frälsarens andra ankomst.

Jag vet att livet fortsätter bortom slöjan. Jag vittnar om att Jesus är Kristus. Han är vår Frälsare och Återlösare. Han lever. Hans härliga försoning låter dessa förrättningar i templet vara för evigt. ■

Från talet "Hitta våra kusiner" under Family Discovery Day för ungdomar i samband med släktforskningskonferensen RootsTech 2014 i Salt Lake City, Utah den 8 feb. 2014. För att få veta mer, gå till lds.org/go/Andersen215. För att se årets tal den 14 februari, gå till lds.org/discoverfamily.

SLUTNOTER

1. Se Dallin H. Oaks, "Att förbereda oss för Kristi andra ankomst", *Liahona*, maj 2004, s. 7–10.
2. Thomas S. Monson, "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 93.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith (2007)*, s. 468.
4. Thomas S. Monson, "Beständiga sanningar i en tid av förändring", *Liahona*, maj 2005, s. 21.
5. Thomas S. Monson, "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", s. 92.

SKAPA DITT EGET SLÄKTTRÄD

1. Använd FamilySearch.org och andra källor till släktinformation för att hitta namnen på en eller flera av dina förfäder. Skriv in informationen på FamilySearch.org eller i häftet *Min släkt: Berättelser* som för oss samman.
2. Sänd in de här namnen för tempelförrättningar på FamilySearch.org. En släktforskningshandledare i församlingen eller grenen kan hjälpa dig.
3. Ta med de här namnen till templet eller dela dem med andra så att de kan utföra de förrättningar som behövs. Besök om möjligt templet som familj.
4. Dela med dig av ditt kunnande om släktforskning! Lär andra hur de gör de här stegen.

FÖRR'N resans mål vi nå

Richard M. Romney

Kyrkans tidningar

Jag vet alltid var min 92-årige pappa, Paul Romney, är på söndagseftermiddagen. Han är i sin församling i Salt Lake City i Utah och snyggas till i kapellet. Det tar honom omkring en timme.

Han lutar sig på sin rullator medan han går upp längs gången. Sedan lutar han sig på bänkarna medan han går från rad till rad, plockar upp pappersskräp, rättar till psalmböcker och tar upp flingor eller brödbitar som har hamnat på mattan. Det har han gjort varje söndag, med få undantag, sedan han ordinerades till diakon 1934.

Förberedelser för gudsdyrkan

"Jag gör det för att visa att jag älskar Herren", säger han. "Ett rent kapell hjälper oss att dyrka honom."

Som diakon upptäckte Paul Romney att det ingick i hans ansvar att uppfylla församlingens timliga behov. "Jag tänkte att ett sätt att göra det var att städa upp efter mötet", säger han. "Så jag började helt enkelt att göra det och har gjort det sedan dess." Det har aldrig varit en uppgift eller ett ämbete han fått, fast ibland kommer han på lördagarna för att hjälpa

Paul Romney visar att han älskar Herren genom att städa kapellet.

*De som håller ut till
änden väl, märker
att deras tro blir allt
starkare med tiden.*

andra som fått i uppdrag att städa möteshuset. Ibland har hans barn hjälpt honom. För många år sedan när han satt i biskopsrådet uppmuntrade han diakonerna att hjälpa honom.

Men oftast väntar han bara på att det sista mötet ska ta slut. Sedan bidrar han på sitt stilla sätt till att möteshuset ska vara ett hus för ordning. Och det gör han trofast varje söndag.

Min fars exempel har visat mig att vi oavsett våra omständigheter alltid kan hitta ett sätt att tjäna. Det har lärt mig om vördnad och om att förbereda sig för att dyrka Gud. Och det har hjälpt mig inse att det finns mycket som vi alla kan lära oss av dem som går före oss på livets väg.

Skiftande roller

Jag har lärt mig liknande saker från mina grannar längre ner på gatan. Larry Morgan, 97 år, och hans hustru Elizabeth, 94 år, har med framgång fyllt de olika rollerna som de haft under sin tid tillsammans: man och hustru, far och mor, seniormissionärer i Holland. När Larry var 72 kallades han som rådgivare i biskopsrådet. Då

fanns det 79 änkor i församlingen och på uppdrag av biskopen besökte Larry och Elizabeth varenda en av dem.

Varje fastesöndag i över 40 år har Larry and Elizabeths barn, och nu även deras barnbarn och barnbarnsbarn, samlats på söndagskvällen för att bryta sin fasta. "Vi ville att familjen skulle tycka om att umgås och alla gillar ju att äta", säger han. "Vi hade massor med vete i årsförrådet, så vi malde vårt eget mjöl och gjorde våfflor. Sedan åt vi tills alla var mätta." Den enkla gemensamma måltiden har stärkt deras familjegemenskap.

I dag är det barnen och barnbarnen som står för maten. Elizabeth har demens men vet att familjen är nära. Till alla som är där upprepar hon om och om igen: "Jag älskar dig." När måltiden är över och alla har åkt hem tycker hon om att lyssna till när Larry läser ur skrifterna och kyrkans

tidskrifter och finner tröst i att ha honom nära.

För omkring två år sedan föll Larry och skadade ryggraden. Det resulterade i att han inte längre kan gå. "Jag slösar inte bort tid med att fråga varför det hände", säger han. "Jag fick en prästdömsvälsignelse. Jag fick höra att jag skulle gå igen, men

Larry och Elizabeth Morgan visar ständig hängivenhet mot varandra.

inte i det här livet. Tack vare försoningen och uppståndelsen vet jag att det kommer att hända. Jag har lärt mig att vår Fader i himlen står vid rodret. När vi accepterar hans vilja kan vi lita på att han hjälper oss.”

Ett vidgat perspektiv

Jag träffade Merle Christensen för första gången när hon bodde på ett äldreboende i Brigham City i Utah. Hon var släkt till en vän till familjen och skulle fira sin 101:a födelsedag.

Merle satt i sitt rum

omgiven av souvenirböcker och foton. Speciellt två av fotona hon visade mig fångade mitt intresse.

Det första togs för många år sedan och visar en grupp seminarieelever, däribland Merles döttrar. ”De står på första raden med sin lärare Boyd K. Packer”, säger Merle. ”Han ser mycket ung ut, men han var en bra lärare.”

I dag är han president för de tolv apostlarnas kворum.

När Merle var ung insjuknade hon i polio. ”Det var inte lätt att hantera som tonårsflicka”, säger hon. ”Min tro fick springa för att hinna ikapp. Men Herren hjälpte mig då och han hjälper mig än.” De som led av polio i sin ungdom drabbas ofta av postpolio när de blir äldre och man kan då bli svag i musklerna och mycket trött i kroppen. Så blev det för Merle.

När hon känner sig trött tänker hon på Alma 7:11–12 där det berättas

hur Frälsaren ska ”ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar ... så att han ... kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter”. Sedan, säger hon, ”litar man på att Herren vet vad man går igenom. Man tar en dag i taget, går till kyrkan och är snäll mot andra. Det är det lilla som får en att härda ut.”

Det andra fotot som Merle visade mig låg i ett album och var en bild på tre av hennes fem döttrar. Alla hennes barn var flickor och tre av dem föddes 1936 och var trillingar, de första

EN ARVEDEL AV HOPP

”Var du än befinner dig på stigen mot att ärva det eviga livets gåva, har

du möjlighet att visa många människor vägen till större glädje. När du väljer om du ska ingå eller hålla ett förbund med Gud, väljer du om du ska efterlämna ett arv av hopp till dem som kanske följer ditt exempel.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”En ovärderlig arvedel av hopp”, *Liahona*, maj 2014, s. 22.

Merle Christensen gläds över insikten att hon får träffa sina älskade igen.

trillingarna som föddes i Brigham City. "Det var ovanligt med trillingar på den tiden", säger Merle. Sjukvården var inte lika avancerad och två av flickorna föddes med hjärtproblem. Sharon dog 1958 och Diane 1972. Janice, som inte hade något hjärtfel, gick bort i cancer 1992.

"Jag älskar alla mina barn, deras makar, mina barnbarn och barnbarnsbarn", säger Merle. Men hon saknar sin man De Vere som gick bort för 26 år sedan, och hon saknar sina trillingar som skulle ha blivit 79 i april.

Hon citerar igen från Alma: "Och han skall ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk" (Alma 7:12).

"Jag vet att Frälsaren övervann döden", säger Merle. "Tack vare det vet jag att jag kommer att träffa min man och mina trillingar och resten av familjen igen." Den övertygelsen, säger hon, växer sig starkare varje dag.

Syster Christensen gick bort i september 2014, efter att den här artikeln skrevs.

Promenerar tillsammans

Alph och Lucette Passeraub från Lausanne i Schweiz älskar att promenera tillsammans. En av deras favoritsträckor tar dem längs Genève sjöns strand, där alperna höjer sig över insjön. Under en sådan promenad för några år sedan passade paret Passeraub på att se tillbaka.

Lucette och Alph Passeraub minns sin tid tillsammans i kyrkan.

"Redan som tonåring sökte jag efter sanningen", säger Alph, 78 år. "Jag sa alltid till mig själv att om Gud finns måste han ha en levande profet på jorden. Jag tänkte ständigt på det."

När Alph började gymnasiet uppmuntrade en vän honom att delta i en gratiskurs i engelska som hölls av kyrkans missionärer. Efter en av lektionerna bjöd missionärerna in honom till kyrkan.

"Första gången jag var där handlade Söndagsskolans lektion om att Fadern, Sonen och den Helige Anden var tre åtskilda personer", minns Alph. "Läraren sa att vi vet så mycket om Gud eftersom en nutida profet, Joseph Smith, hade undervisat om det och att det fanns levande profeter i dag. Jag blev alldeles ställd. De talade om det som funnits i mitt hjärta så länge." Kort därefter blev han medlem i kyrkan "och varje dag sedan dess har jag glatt mig över att det finns profeter på jorden."

Lucette, 80 år, växte upp under andra världskriget. "Jag blev tvungen att börja arbeta när jag var 14 och

fick inte gå ut skolan", säger hon.

"Men jag upptäckte att kyrkan hjälpte mig att fortsätta lära mig mer." Efter sin heltidsmission började hon dejta Alph. De gifte sig i templet, bildade familj och ser nu tillbaka på sin tid tillsammans som bland annat inneburit 14 år för Lucette som Primärs president, 32 år för Alph i stavens högråd, regelbundna resor till templet, umgänge med barn och barnbarn och alltid, alltid, tacksamhet för sanningarna de tog till sig när de var unga.

"Vi har välsignats med att få vandra sida vid sida", säger Lucette. "Och varje steg har stärkt vår tro."

Jag lär mig mycket av vänner som är äldre än mig. Larry och Elizabeth lär mig att gripa tag i livets skiftande roller på ett värdig sätt och med Herrens hjälp. Merle visar att vår tro inte räcker intill änden om den inte grundas på en tro på Frälsaren i dag. Och paret Passeraubs gläds över evangeliet varje dag. Allt detta stärker mig förr'n resans mål jag nå. ■

LÄKARE ELLER ÄLDSTE?

När jag slutade grundskolan visste jag att jag behövde vänta i minst två år innan jag kunde verka som missionär. Jag beslöt mig för att börja på college och räknade med att det skulle ta omkring sex år att ta mig igenom läkarutbildningen om jag lade manken till. Jag planerade att verka som heltidsmissionär efteråt.

Jag tog examen från läkarutbildningen när jag var 24 år. Jag började min specialtjänstgöring, vilket gynnade mina karriärmöjligheter. Då började mitt dilemma. Borde jag verkligen tjäna som missionär eller borde jag fortsätta jobba? Mina föräldrar, min storebror (som nyligen kommit hem från sin mission), min biskop och en rådgivare i det lokala missionspresidentskapet uppmanade mig alla att verka som missionär.

Jag insåg att de hade rätt, men det var svårt att skjuta upp min lovande medicinska karriär. Jag bad och fastade för att få inspiration. Jag läste också min patriarkaliska välsignelse, där det stod att jag borde verka som heltidsmissionär och att det skulle leda till välsignelser.

En dag stötte jag på stavspatriarken när jag var på väg hem från jobbet. Vi klev av på samma station och började konstigt nog att gå i samma riktning. Han kände igen mig och visste att jag var medlem i kyrkan.

Medan vi gick där tillsammans frågade han vad jag planerade att göra med livet. Jag förklarade att jag var

läkare och tyckte att det var svårt att välja mellan karriären och missionen. Han uppmanade mig bestämt att tjäna Herren som missionär och lade till att jag skulle välsignas av att göra det. Det kändes som om hans svar kom från Herren.

Jag tänkte genast på följande skriftställe: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta tillfalla er" (3 Nephi 13:33).

Jag var säker på att Herren hade svarat på min fråga. Jag slutade tveka och bestämde mig för att lägga min karriär åt sidan och verka som heltidsmissionär. De andra läkarna sa att jag kunde glömma att arbeta som läkare om jag var borta i två år. De försökte påverka mig, men jag stod fast vid mitt beslut.

Jag lämnade min läkartitel bakom mig och tjänade i två år i Kongomissionen Kinshasa.

Fem år senare gjorde jag en lista över de stora välsignelser jag fått sedan dess. Främst av allt har jag gift mig med en trofast medlem i kyrkan, och hon är min största källa till glädje. Än så länge har vi två barn. Vår familj har beseglats för evigt. Vi har varit ställföreträdande i templet och utfört förrättningar för våra avlidna förfäder. Jag har fast arbete, vilket gör att min familj är oberoende. Det är bara några få av de välsignelser som Herren har gett oss.

Jag vet att min himmelske Fader aldrig ljuger och att han med tiden uppfyller alla sina löften till oss när vi sätter vår lit till honom och håller hans bud. ■

Mukandila Danny Kalala, Liberia

Alla förväntade sig att jag skulle verka som missionär, men det var svårt att skjuta upp min lovande medicinska karriär.

JAG LÄRDE KÄNNA FRÄLSAREN

Under första året på high school bestämde jag mig för att läsa Nya testamentet från början till slut. Efter skolan och på helgerna drog jag mig tillbaka till övervåningen och läste Frälsarens ord och om hans under och liv.

Jag var ung och förstod inte alltid språket i bibeln, men jag lärde känna Jesus Kristus. Jag lärde mig att han var Guds Son och att han sändes hit för att sona våra synder. Jag lärde mig att han vandrade med, talade till och välsignade helt vanliga och svaga människor, sådana som jag.

Jag blev förvirrad ibland när jag läste svåra kapitel i Paulus brev och Johannes Uppenbarelse, men jag kände alltid att det de undervisade om var sant. Jag upptäckte att mina skriftstudier hjälpte mig under svåra dagar på skolan och vägledde mig när jag behövde fatta viktiga beslut.

Flera år senare förberedde jag mig för min mission och upptäckte att jag ifrågasatte mina motiv för att tjäna. Det kändes som om det inte var något speciellt med mitt vittnesbörd eller med mig. Jag undrade om jag förberedde mig för en mission utifrån en känsla av förpliktelse mot mina föräldrar och ledare, som hade arbetat hårt för att undervisa mig om evangeliet. Jag trodde till och med att Herren kanske skulle klara sig bättre utan mig som missionär.

En dag när jag läste i Mormons bok slogs jag av Abinadis ord:

”Han [skall] bli ledd, korsfäst och dödad. ...

Och så bryter Gud dödens band efter att ha vunnit seger över döden. ...

Och nu säger jag er: *Vilka skall tillkännage hans släkte?*” (Mosiah 15:7–8, 10; kursivering tillagd).

Jag läste sista raden om och om igen och undrade om det hade stått där förut. Mina studier i Nya testamentet lärde mig om Frälsarens liv och släktet som gick med honom. Men det släktet kan inte besöka oss i dag och undervisa om hans kärlek, hans försörjning och hans kyrka. Så hur kunde jag

rättfärdiga att *inte* vittna om honom?

Herren ville att jag skulle berätta om glädjebudskapet i evangeliet som jag hade fått. Jag visste att evangeliet var sant och jag ville berätta för andra om sanningarna jag hade lärt mig när jag läste skrifterna.

Strax därefter reste jag iväg som missionär. I dag ser jag att min önskan att tjäna kom av det jag lärde mig om Frälsaren när jag läste skrifterna i high school. ■

Brian Knox, Arizona, USA

När jag förberedde mig för min mission upptäckte jag att jag ifrågasatte mina motiv för att tjäna.

Nieves tog ivrigt emot det återställda evangeliet, men när vi frågade om hon ville bli döpt så tvekade hon.

JAG ÄR TACKSAM FÖR DINA FÖTTER

Det var ingenting speciellt med mina fötter, så jag undrade varför Nieves, en nyomvänd i Bolivia, sa att hon var tacksam för dem.

"Jag är så tacksam för dina fötter", sa hon under veckorna efter sitt dop.

Nieves hade ivrigt tagit emot det återställda evangeliet, men när vi frågade om hon ville döpas så tvekade hon.

Hon förklarade att hon led av en smärtsam hudåkomma. När hennes hud kom i kontakt med kallt vatten kändes det som om tusen nålar stack i porerna. Hudåkomman hindrade henne från att utföra vardagliga saker, som att tvätta grönsaker eller tvätta för hand.

Vi förklarade att dopbassängen skulle vara varm och vi försäkrade Nieves att hon skulle döpas i varmt vatten. Hon sken upp och valde att döpas på juldagen. Min kamrat och jag berättade för grenspresidenten om hennes hudåkomma och han sa att

dopbassängen skulle vara varm i tid för dopet på eftermiddagen.

Men när vi kom till kapellet innan dopet hade dopbassängen just fyllts med extremt kallt vatten! Den stressade grenspresidenten förklarade att brister i kommunikationen hade orsakat att vattnet inte skulle vara varmt förrän mycket senare.

Min kamrat och jag visste att Nieves ville döpas den dagen och vi kände att det också var Herrens önskan. Vi hittade ett tomt rum och bad att han skulle hjälpa Nieves under dopet.

Det kändes bra efter bönen och vi beslöt oss för att hålla dopgudstjänsten. Jag njöt av talen innan dopet, men jag blev plötsligt nervös när jag hörde orden: "Äldste Nelson ska nu döpa syster Nieves."

Jag försökte dölja mitt obehag när jag försiktigt gick ner i det iskalla vattnet. Nieves fattade tag i min hand och började gå ner i vattnet. Jag beredde

mig på det värsta, men Nieves ryggade inte tillbaka en enda gång. Hon steg lugnt ner för trappan och log mot mig.

Efter dopbönen lutade hon sig bakåt ner i det kalla vattnet. När jag lyfte upp henne log hon stort. Jag fylldes av tacksamhet. Hennes dop var ett under.

Sista gången jag såg Nieves sa hon något som gjorde att jag förstod varför hon var intresserad av mina fötter. Hon sa: "Jag är så tacksam för dina fötter, för de gick till min dörr och gav mig sanningen."

Jag tänker alltid på Nieves och hennes enkla tro när jag hör följande ord från Jesaja: "Hur ljuvliga är inte glädjebudbärarens fotsteg när han kommer över bergen och förkunnar frid, bär fram goda nyheter och förkunnar frälsning och säger till Sion: 'Din Gud är konung!'" (Jes. 52:7; se också Mosiah 12:21) ■

Nicholas Nelson, Texas, USA

TROFASTA FOTSPÅR

Jag hade under en längre tid velat fotografera Temple Square i Salt Lake City – bland annat spegeldammen, fontänerna och trottoarerna – tackta av nyfallen snö utan fotspår. Jag visste att jag bara kunde ta en bild utan fotspår om jag kom till Temple Square tidigt på morgonen efter ett nattligt snöfall.

En kväll när väderleksrapporten lovade snö under natten gjorde jag mig i ordning. Eftersom vaktmästarna på Temple Square börjar ploga trottoarerna klockan fem på morgonen ställde jag väckarklockan på tre och packade min utrustning.

Jag körde längs oplogade vägar nästa morgon och anlände till Temple Square klockan kvart över fyra medan det fortfarande snöade. Jag körde runt kvarteret och sökte efter en parkeringsplats som skulle göra det lätt för mig att komma åt platserna jag ville fotografera.

Första gången jag körde runt Temple Square såg jag att trottoaren framför templet i Salt Lake City var täckt av snö – utan några fotspår! Jag visste att det skulle bli ett perfekt foto. Glad körde jag runt kvarteret igen för att hitta en parkeringsplats.

Jag körde öster längs North Temple Street och trodde att jag skulle hitta en plats där i närheten av trottoaren. Men innan jag visste ordet av hade jag passerat alla parkeringsplatser och var i närheten av trottoaren vid ingången till templet igen.

Jag väntade vid rödlyset och såg den nya och orörda snön till höger om mig. Men när jag tittade till vänster mot konferenscentret såg jag hur en äldre kvinna i söndagsklädsel vände huvudet bort från snön medan hon gick mot templet.

”Å nej”, tänkte jag. ”Jag kommer inte att hinna ta fotot!”

När kvinnan gick över gatan framför mig vände jag mig om och tittade mot den snart förstörda trottoaren och såg att en annan syster redan hade gått längs trottoaren och nu svängde in mot ingången till templet. Sedan såg jag tillbaka på den första systemen som nu gick på trottoaren. Snön

klumpade sig runt hennes skor och vrister. Hon gick i den andra systemens fotspår, sakta men säkert längs gatan, genom grindarna och in i templet.

Medan jag begrundade detta tittade jag på klockan i bilen: 04:20. Jag satt i min varma bil och tittade på fotspåren i den nyfallna snön och kände mig plötsligt ödmjukad av trofastheten hos de två systerarna när de gick för att uppfylla sina tilldelade ansvar.

Jag körde runt kvarteret igen, parkerade och tog min kamera och tog en bild av fotspåren i snön, en bild som blev så mycket bättre än jag hade planerat. ■

Randolph Shankula, Utah, USA

Jag visste att jag bara kunde ta en bild utan fotspår om jag kom till Temple Square tidigt på morgonen.

Välsignad av sabbatsdagen

Emmaline R. Wilson

Det blev svårt för Annabelle Hyatt att helga sabbatsdagen när hon anställdes som praktikant på ett nöjesfält. Annabelle växte upp i Texas i USA och hade lärt sig att dyrka Gud, vila och tjäna andra på sabbaten. Men när hon flyttade till Florida för att börja praktiktjänsten behövde hon arbeta på söndagar.

Hon förklarar: "I början gick jag pliktskyldigt till arbetet som alla andra. Efter några veckor märkte jag hur nedstämd jag var under veckan för att jag inte tagit sakramentet eller hört de inspirerade ord som jag behövde mer än någonsin."

En dag bad hon om hjälp och fattade mod och talade med sin arbetsledare om sin önskan att gå

**Hur man helgar
sabbatsdagen
beror i slutändan
på vår lydnad,
vår attityd och
våra val.**

i kyrkan och inte arbeta på söndagar. Arbetsledaren förstod inte varför hon tyckte det var så viktigt. Men Annabelle envisades. Varje gång hon såg sin chef eller arbetsledare nämnde hon att hon behövde vara ledig på söndagarna och var villig att arbeta extra hårt under andra dagar om så behövdes.

"Till slut skedde ett mirakel!", säger hon. "Jag fick vara ledig på lördagar och söndagar, något som aldrig händer en säsongspraktikant som bara har arbetat där i en månad. Förmånen att få vara ledig under helgerna gavs vanligtvis bara till de som arbetat där längst."

Hon vittnar om välsignelserna: "Jag fick tillbaka ljuset man får av att gå i kyrkan och jag både såg och kände en drastisk skillnad. När mina arbetskamrater frågade varför jag går i kyrkan eller varför det är så viktigt brukade jag be dem följa med. Jag började gå i kyrkan med några av mina arbetskamrater. Jag vet att det är värt att stå upp för Jesu Kristi evangelium. Man behöver helga sabbatsdagen för att ha Anden i sitt liv och bli en bättre person."

Annabelle, som många unga vuxna, välsignades när hon fortsatte att helga sabbatsdagen. Det kan vara svårt att stå emot pressen att arbeta eller delta i aktiviteter som vi vanligtvis bara engagerar oss i under veckan, men hur vi helgar sabbatsdagen beror i slutändan på vår lydnad, vår attityd och våra val. Det för med sig stora välsignelser. Dessa tre unga vuxna vittnar om att Herren hjälper sina barn att helga hans dag.

Herren gjorde det möjligt

När Katrin Schulze från Tyskland studerade långt hemifrån prövades plötsligt hennes beslutsamhet att helga sabbatsdagen. ”Mina föräldrar hade undervisat mig och mina syskon om vikten av att helga sabbatsdagen”, sa hon. ”För oss innebär det att vi inte arbetade, shoppade eller sportade på söndagen. Jag minns inte att vi gjorde något undantag.

Min skola krävde att jag deltog i ett seminarium som alltid brukade vara under en helg – både lördag och söndag. Jag stod inför ett fruktansvärt dilemma: Om jag inte deltog fick jag

inte ta examen. Men jag ville också hålla alla Herrens bud. Jag begrundade situationen och insåg att jag inte kunde lösa problemet på egen hand. Jag vädjade till Herren och bad honom visa mig hur jag kunde vara både lydig *och* fullfölja mina studier. Jag kände frid efter bönen.

När datumet för seminariet närmade sig kände jag mig nervös, men samtidigt viss om att han skulle bereda en utväg. En dag stod jag framför tavlan där seminarschemat var uppsatt. De flesta hölls över helgen, men en grupp hade schemalagts under tre veckodagar. Jag förstod att Herren hjälpte mig helga sabbatsdagen. Aldrig tidigare och aldrig igen har det seminariet hållits på andra dagar än söndagar, men det året jag behövde det så förtvivlat väl gjorde Herren det möjligt för mig. Jag är så tacksam att Herren beredde en utväg för mig att hålla hans bud.”

Förbered dig inför söndagens gudsdyrkan

Katherine Wilkinson från Utah brukade vara ute sent på

lördagskvällar. Hon berättade om en helg: ”Mina vänner och jag gick ut och åt middag, såg på en film och satt och pratade till tidigt på morgonen. Klockan var nog över två innan jag lade mig.

På söndagsmorgonen famlade jag i mörkret för att stänga av alarmet klockan halv åtta, men eftersom kyrkan inte börjar förrän halv nio tyckte mitt sömniga jag att jag kunde ställa om alarmet till åtta. När jag väl steg upp behövde jag skynda mig för att bli klar i tid. Efter att ha tagit en två-minutersdusch och hoppat över frukosten, sprang jag ut genom dörren.

Kyrkan tog aldrig slut. Jag kunde knappt hålla mig vaken under mötterna. Jag tittade på klockan och räknade ner minuterna tills jag kunde gå hem och sova. Först under Söndagsskolan insåg jag att jag i min hast hade lämnat både skrifterna och lektionsboken hemma.”

Katherine bestämde sig till slut för att hon ville förändra sig så att hon kunde njuta av sabbatsdagen och helga den. ”Jag begrundade min sabbatsdag”, sa hon. ”Jag hade stigit upp

KOM IHÅG KRISTUS PÅ SABBATEN

”Söndagen är en dag då vi lugnar oss, stannar upp och minns. Vi går på våra möten i kyrkan; begrundar våra välsignelser, starka sidor och tillkortakommanden; söker förlåtelse; tar del av sakramentet och begrundar Frälsarens lidande för vår skull. Vi försöker att inte låta oss distraheras av något som kan hindra oss från att dyrka honom. ... Allt vi gör på sabbatsdagen bör vara i harmoni med andan i att

minnas Kristus. Om något som vi gör någon gång under sabbatsdagen tar oss bort från att minnas Frälsaren och tjäna på sabbatsdagen som han skulle ha gjort, kanske vi bör ändra på det. ...

Ta lite tid i dag och gör upp en genomtänkt plan över sådant som du ska göra för att sabbatsdagen verkligen ska bli en helig dag i ditt liv. Följ sedan din plan.”

Larry M. Gibson, förste rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap, ”Jag kan alltid minnas honom”, *Liahona*, jan. 2014, s. 56, 57.

för sent, rusat iväg halvklar till kyrkan, uthärdat tre timmars möten (utan en bra attityd) och gått hem och sovit. Och det var knappast första gången min söndag hade sett ut så där. Jag insåg att jag berövade mig själv många av välsignelserna som söndagens gudsdyrkan kunde ge, särskilt genom sakramentet och det som det kunde ge mig.

Att helga sabbatsdagen är så mycket mer än att bara fysiskt närvara vid kyrkans möten. Det är att vara där mentalt och andligt. Så vill jag att det ska vara. President Spencer W.

Kimball (1895–1985) lärde: "Sabbaten kräver uppbyggliga tankar och gärningar, och om man bara går omkring sysslolös på sabbaten så bryter man mot den. För att iaktta den ska man knäfalla i bön, förbereda lektioner, studera evangeliet, meditera, besöka sjuka och lidande, sova, läsa sund litteratur och vara närvarande på alla de möten som man förväntas delta i" (*Förlåtelsens under* [1976], s. 90). Jag ändrade mig och började hedra den här heliga dagen, och det har lett till större välsignelser." ■
Författaren bor i Utah, USA.

TIPS FÖR HUR MAN KAN HELGA SABBATSDAGEN PÅ RÄTT SÄTT

- Besök kyrkan för att dyrka Herren, förnya förbund och stärka dig och andra i din församling eller gren.
- Prioritera skriftstudier genom att "mätta dig med Kristi ord" (se 2 Nephi 31:20).
- Gör något i ditt ämbete. Även om du "bara" är reservpianist så kan du öva.
- Tjäna enskilda som deras hem- eller besökslärare. Om du inte har fått det i uppdrag än kan du be om att få veta vem som behöver din uppmuntran och sedan hjälpa dem.
- Ta dig tid att kommunicera med familjen och umgås på ett vördnadsfullt och sunt sätt tillsammans.
- Fundera över *varför* du gör det du gör. Hjälper det dig att tjäna Herren och utföra hans arbete? Gör det din familj eller församling mer enig?
- Be om vägledning om hur du kan hedra Herren på hans dag.

Starka paddlar, starka vittnesbörd i Franska Polynesien

Mindy Anne Leavitt

Kyrkans tidningar

Mitt i Stilla havet ligger det 118 öar som har skapats av underjordiska vulkaner eller korall. Öarna har en mängd palmer, svarta pärlor och tahitigardenior och där bor omkring 275 000 tahitier (som invånarna i Franska Polynesien kallas).

Gerry Huuti, en 29-årig medlem, är en av dem. Han älskar nationalsporten *va'a*, eller utriggare som han har varit engagerad i sedan han var 16 år. Fem år efter att han började tävla träffade han Laydreane, en prisbelönt paddlare och medlem i kyrkan. Tack vare hennes exempel döptes Gerry och verkade som missionär i Nya Kaledonien samtidigt som Laydreane tjänade i Tahiti. De gifte sig sex veckor efter Gerrys hemkomst.

Flera år och en son senare deltar Gerry fortfarande i *va'a*-turneringar, men han försörjer också familjen genom att tillverka paddlar för *va'a*. "Mitt jobb ligger granne med mitt hem", förklarar han. "Jag går ut och söker efter virke som jag kan såga isär och limma ihop till paddlar." Det

låter enkelt, men varje vacker paddel tar fem hela dagar att tillverka. Och eftersom det finns omkring 20 000 paddlare på Huutis ö Tahiti så är det alltid stor efterfrågan på paddlar.

Gerry och Laydreane har båda fullt upp med sina ämbeten i kyrkan men tar sig ändå tid att åka till templet. "Vår relation stärks av att vi besöker templet", säger Gerry. "Det välsignar också jobbet. Det går kanske att sälja paddlar på egen hand, men det går så mycket bättre när man gör det tillsammans med Herren." Den gudomliga hjälpen är viktig för familjen Huuti. Gerry och hans hustru har också ett starkt vittnesbörd om tionde. "Vi oroar oss aldrig över om vår himmelske Fader kommer att välsigna oss eller inte", säger Gerry. "När man betalar tionde får man alltid mer än man hade."

För familjen Huuti är *va'a* mycket mer än bara en sport. Den hängivenhet och det engagemang som krävs för att bli duktiga paddlare har hjälpt både Gerry och Laydreane att bli mer

Ett ungt par i Franska Polynesien upptäcker att evangeliet och deras favoritsport har flera saker gemensamt.

hängivna evangeliet. "I *va'a* har fysisk kondition stor betydelse", säger Gerry, "men den är inte det viktigaste. Den mentala konditionen betyder mer – att man är fast besluten att slutföra loppet. När man paddlar i fyra och en halv timme kan kroppen säga att man är slut, men sinnet säger att man orkar. I evangeliet är det viktigt att vara fast besluten. Ibland blir man missmodig, men med tro kan man få kraft att fortsätta följa Guds plan för sitt liv. Vi kan alltid lära oss något av *va'a* som kan tillämpas på evangeliet." ■

MER OM GERRY

Vilken är din favoritmaträtt från Tahiti?

Kaku. Man gör en deg av brödfukt och äter den med kokosmjölk och *poisson cru* (en rå fiskrätt som är en tahitisk specialitet).

Vad tycker du om att göra?

Som familj gillar vi att gå till havet, samla löv och leka tillsammans.

Nämn något i Franska Polynesiens kultur som är unikt?

Tahitisk dans är en del av den polynesiska kulturen. Den årliga dansfestivalen Heiva har hållits sedan 1881.

KYRKAN I FRANSKA POLYNESIEN

22 659 sista dagars heliga

8 stavar

83 församlingar och grenar

16 släktforskningscentrer

1 mission

1 tempel (Papeete)

KORTA FAKTA

Svarta pärlor till ett värde av 100 miljoner dollar exporteras varje år

Franska Polynesien täcker ett 3 106 839 km² stort havsområde, men bara 2 485 km² ligger över havet

Medeltemperaturen är 26°C; vattentemperaturen ligger i snitt på 27°C

Det finns 13 bokstäver i det tahitiska alfabetet

FAKTA OM TAHITI

Huvudstad: Papeete, på ön Tahiti

Språk: Franska, tahitiska

FÄST.BLICKEN PÅ GUD VAR DAG

*Genom att ge oss daglig näring,
en dag i taget, försöker
Gud lära oss om tro.*

Äldste D. Todd Christofferson

i de tolv apostlarnas
kvorum

Herrens bön finns vädjan: "Ge oss i dag vårt bröd för dagen" (Matt. 6:11) eller "Ge oss var dag vårt bröd för dagen" (Luk. 11:3). Jag tror att vi alla villigt medger att vi har behov varje dag som vi vill att vår himmelske Fader hjälper oss med. Vissa har dagar då det bokstavligen gäller bröd, det vill säga den mat som behövs för uppehållet den dagen. Det kan också gälla andlig och fysisk styrka till att ta itu med ännu en dag av kronisk sjukdom eller en smärtsamt långsam rehabilitering. I andra fall kan det gälla mindre påtagliga saker, sådant som gäller förpliktelser eller aktiviteter den dagen, till exempel en lektion som ska hållas eller ett prov som ska klaras av.

Jesus lär oss, sina lärjungar, att vi varje dag bör be Gud om bröd – den hjälp och den näring som vi behöver just den dagen.

Herrens uppmaning att söka vårt dagliga bröd ur vår himmelske Faders hand talar om en kärleksfull Gud som också är medveten om sina barns små dagliga behov och vill

hjälpa dem ett och ett. Han säger att vi kan be i tro till den "som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den" (Jak. 1:5). Det är förstås mycket trösterikt, men det här är en fråga om något mycket större än att bara få hjälp att klara sig dag för dag. När vi söker och tar emot gudomligt bröd var dag, växer vår tro på och tillit till Gud och hans Son.

Vår tro stärks av att be till Gud varje dag

Ni minns ju Israels stammars uttåg från Egypten och de fyrtio åren i ödemarken innan de kom in i sitt utlovade land. Den här väldiga skaran på över en miljon människor måste ju få mat. Så mycket folk på en plats kunde inte klara sig länge på att jaga, och deras livsstil som vandringsfolk på den tiden lämpade sig varken för odling eller boskapsuppfödning i tillräcklig omfattning. Jehova löste problemet genom att ge dem dagligt bröd från himlen – manna.

Genom Mose sa Herren till folket att varje dag samla tillräckligt med manna för just den dagen, utom dagen före sabbaten, när de skulle samla tillräckligt för två dagar (se 2 Mos. 16:19–29).

Genom att ge mat var dag försökte Jehova undervisa om tro för ett folk som efter omkring 400 år hade förlorat mycket av sina faders tro. Han lärde dem att lita på honom, att vända sig till honom i varje tanke, att inte tvivla, att inte frukta (se L&F 6:36). Han gav dem tillräckligt, en dag i taget. Det vara bara den sjätte dagen som de kunde spara manna som skulle ätas påföljande dag. Därför måste Israels barn vandra med honom i dag och lita på att han skulle ge tillräckligt med mat för nästa dag *just den dagen*, och så vidare. På det sättet var han aldrig långt borta från deras tankar och hjärtan.

Lita på Herren – lösningar kan komma med tiden

En tid innan jag kallades som generalauktoritet ställdes jag inför en ekonomisk utmaning som varade i flera år. Ibland hotade de här ekonomiska svårigheterna min och min familjs välfärd, och jag trodde vi stod inför ekonomisk katastrof. Jag bad om ett underverk som skulle rädda oss. Fastän jag bad om det här många gånger mycket uppriktigt

När vi söker och tar emot gudomligt bröd var dag, växer vår tro på och tillit till Gud och hans Son.

Herrens uppmaning att söka vårt dagliga bröd ur vår himmelske Faders hand visar på en kärleksfull Gud som också är medveten om sina barns små dagliga behov och vill hjälpa dem ett och ett.

och allvarligt så blev svaret i slutändan nej. Till sist lärde jag mig att be som Frälsaren gjorde: "Men ske inte min vilja utan din" (Luk. 22:42). Jag sökte Herrens hjälp under varje litet steg längs vägen till en slutlig lösning.

Det fanns tillfällen när jag uttömt alla mina resurser, när jag inte hade någonstans eller någon att vända mig till just då. Mer än en gång hände det att jag föll på knä inför min himmelske Fader och i tårar vädjade om hjälp. Och han hjälpte mig. Ibland var det bara en känsla av frid, en känsla av trygghet i vetskapen om att allt skulle ordna sig. Jag kanske inte såg hur eller på vilket sätt det skulle ske, men han lät mig veta att han direkt eller indirekt skulle öppna en väg. Omständigheterna skulle kanske ändras, en ny god idé komma till mitt sinne, någon oväntad inkomst eller annan resurs skulle dyka upp just vid rätt tidpunkt. På något sätt skulle en lösning infinna sig.

Fastän jag led då är jag i dag, när jag ser tillbaka, tacksam över att mitt problem inte löstes snabbt och enkelt. Detta att jag tvingades vända mig till Gud för att få hjälp nästan

varje dag i flera års tid lärde mig verkligen hur jag borde be och få svar på mina böner, och det lärde mig att tro på Gud på ett handgripligt sätt. Jag lärde känna min Frälsare och min himmelske Fader på ett sätt och i en omfattning som jag kanske annars inte hade kunnat göra, eller som skulle tagit mycket längre tid att uppnå. Jag lärde mig att dagligt bröd är en dyrbar gåva. Jag lärde mig att manna i dag kan vara lika verkligt som mannat i Bibelns berättelse. Jag lärde mig att lita på Herren av hela mitt hjärta. Jag lärde mig att vandra med honom dag för dag.

Handskas med stora problem i små, dagliga portioner

Att be Gud om bröd för dagen och inte för veckan, månaden eller året, är också ett sätt för oss att se på mindre och mer hanterbara bitar av ett problem. För att hantera något mycket stort behöver vi kanske arbeta med det i små, dagliga portioner. Ibland klarar vi inte av mer än en dag (eller kanske en del av en dag) i taget. Låt mig ge ett exempel som inte kommer från skrifterna.

På 1950-talet överlevde min mor en omfattande canceroperation som var svår i sig själv. Men därefter följde dussintals plågsamma strålbehandlingar under vad som i dag ses som primitiva sjukhusförhållanden. Hon minns att hennes mor lärde henne något som hjälpt henne ända sedan dess: "Jag var så sjuk och svag, och en dag sa jag till henne: 'Mamma, jag klarar inte av sexton sådana behandlingar till.' Hon sa: 'Klarar du av en i dag?' 'Ja.' 'Älskling, du behöver inte göra mer än så i dag.' Det har hjälpt mig många gånger när jag minns att ta en dag eller en sak i taget."

När du ber om dagligt bröd, tänk noga igenom dina behov, både det du saknar och det du måste skydda dig mot. När du går till sängs, tänk på dagens framgångar och nederlag och vad du behöver göra för att nästa dag ska bli lite bättre. Och tacka din himmelske Fader för det manna han lagt ut längs din väg och som uppehållit dig under dagen. Dina tankar kommer att öka din tro på honom när du ser hur hans hand hjälper dig att utstå vissa saker och förändra andra. Då kan du glädjas åt ännu en dag, ännu ett steg mot det eviga livet.

Jesus Kristus är livets bröd

Minns framför allt att vi har honom för vilken mannat var en symbol och liknelse, själva livets bröd, Återlösaren.

Jesus sa: ”Jag är livets bröd. Den som kommer till mig skall aldrig hungra, och den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta. ...

Amen, amen säger jag er: Den som tror har evigt liv. Jag är livets bröd” (Joh. 6:35, 47–48).

Jag vittnar om att livets bröd, Jesus Kristus, är verklighet och vittnar om hans försonings obegränsade omfattning och räckvidd. I slutändan är det hans försoning, hans nåd, som är vårt dagliga bröd. Vi bör söka honom varje dag, söka att göra hans vilja varje dag, att bli ett med honom som han är ett med vår Fader (se Joh. 17:20–23). Jag välsignar er med att när ni söker honom så skänker er himmelske Fader er dagligt bröd. ■

Från Kyrkans utbildningsverksamhets brasafton den 9 januari 2011.

Äldste
Jorge F. Zeballos
i de sjuttios kvorum

HÄMTA STYRKA

hos goda vänner

Jag föddes och växte upp i ett litet samhälle i Chile. När jag var tolv år såg jag missionärer för första gången och det gjorde mig nyfiken. Så en dag berättade en klasskamrat att han och hans familj hade blivit medlemmar i kyrkan. Han bjöd dit mig och under flera månader gick jag på alla söndagens möten och tisdagsaktiviteter.

Vår gren var ny och eftersom jag hade varit där från början trodde alla att jag var medlem. Efter sex månader berättade jag för en av missionärerna att jag inte var det, för jag trodde att missionärerna bara intresserade sig för familjer.

Missionärerna försökte engagera min familj, men mina föräldrar och syskon var inte intresserade. De frågade om jag ville döpas, men eftersom jag var tolv år behövde jag mina föräldrars tillåtelse. Jag trodde att pappa skulle säga att jag behövde vänta tills jag fyllde 18, men han sa: "Jag har sett min son stiga upp varje söndagsmorgon medan hans bröder och systrar sover, ta på sig sina bästa kläder och gå till kapellet. Om min son tar ansvar för sitt beslut så har ni min tillåtelse." Jag kunde inte tro det. Jag var i sjunde himlen. Så jag döptes dagen därpå.

Jag välsignades naturligtvis andligen av att vara medlem i kyrkan. Men jag fick också underbara vänner. Ungefär

*Vännerna du väljer kan ha stort
inflytande på ditt liv, det har de haft i mitt.*

samtidigt som jag döptes började flera unga män i min ålder att komma till kyrkan och vi blev en tät grupp. Vi började gå till varje möte och aktivitet tillsammans.

När jag var 17 flyttade jag för att studera i en annan stad. Tre av mina vänner beslöt sig för att studera i samma stad och vi bodde ihop. Det var en stor välsignelse, för vi stöttade och skyddade varandra. Vi uppmuntrade varandra att gå till kyrkan. Vi fyra hade också hemafton ihop och ibland bjöd vi in andra studenter som var medlemmar i kyrkan. Under alla åren på universitetet stärkte vi varandra.

Fyrtiofem år senare är dessa unga män fortfarande mina bästa vänner. Vi bor i olika delar av världen, men vi håller kontakt hela tiden. Alla sex av oss verkade som heltidsmissionärer.

Det är därför jag uppmanar er att ha goda vänner i kyrkan när ni är unga. Lita på dem och hjälp dem. En god vän är alltid villig att hjälpa er, förtjänar er tillit och vill aldrig skada er. Jag säger inte att era vänner måste vara fullkomliga, men de bör respektera era normer och värderingar. Att vara en god vän är mer än att bara ha roligt

ihop. Ni måste också uppriktigt intressera er för era vänners bästa och vara modiga nog att säga till era vänner om de gör något som inte är rätt.

Jag älskar er ungdomar i kyrkan. Tiderna har förändrats sedan jag var ung. Den här tiden i jordens historia är fantastisk, men samtidigt farlig. För att klara er igenom den måste ni "ständigt [hålla] fast vid ledstången av järn" (1 Nephi 8:30) och följa råden från era föräldrar och ledare i kyrkan. Om ni har goda vänner blir det här enklare.

Några av er kanske känner er ensamma därför att ni är den enda medlemmen i kyrkan i er skola eller klass. Men ni är inte ensamma. Ni betyder mycket för vår Herre Jesus Kristus och vår Fader i himlen och de väntar ivrigt på att få hjälpa er genom livet. Era sanna vänner uppmuntrar er att närma er dem.

Skrifterna säger att "samma sällskaplighet som finns bland oss här kommer att finnas bland oss där [i himlen], men den kommer att vara förenad med evig härlighet" (L&F 130:2). Jag kan bara föreställa mig hur det kommer att vara när vi får träffa våra vänner och familjer i nästa värld, omslutna av härlighet och fullkomlig glädje. Det blir underbart, och det kommer att vara för evigt. ■

När GODA VÄNNER vacklar

Hon och jag var goda vänner och vi hade alltid samma normer. Men sen ...”

Låter det bekant? Vi har alla upplevt det eller sett det. En god vän börjar göra sådant som inte är rätt och uppmuntrar andra att hänga på. Några av de tuffaste frågorna du kan ställas inför är: ”Borde jag tala med min vän om hans eller hennes beteende?” eller ”borde jag sluta umgås med min vän om beteendet fortsätter?”

Det går inte att ge ett svar som passar alla situationer, så för att hitta en lösning kan det krävas tro och mod att följa råden i *Vägledning för de unga*: ”När du försöker vara en vän till andra, sänk då inte dina normer. Om dina vänner uppmuntrar dig att göra saker som är fel, visa då att du står för det som är rätt, även om du får stå ensam. Du kanske måste hitta andra vänner som hjälper dig att hålla buden. Sök den Helige Andens vägledning när du gör de här valen.” ([2011], s. 16).

Här är några exempel på vad ungdomar gjorde när deras vänner började uppmuntra dem att välja fel.

Vad bör du göra om en vän, som en gång hade höga normer, vacklar mer och mer?

Släppa taget

"Jag hade en vän som började uppmuntra mig att strunta i mina normer, och jag lyssnade ett tag. Till slut bestämde jag mig för att jag hade nått min gräns och inte tänkte låta henne påverka mig längre. Jag bad om styrka och vägledning, och eftersom jag hade börjat göra det jag borde igen så fick jag vägledningen jag bad om. Så småningom slutade jag träffa henne och under månaderna som har gått sedan dess har mitt vittnesbörd blivit så mycket starkare. De du är vän med påverkar *definitivt* din förmåga att leva som evangeliet lär."

Margaret Denise K., 17 år, Utah, USA

Ge inte upp

"I början av mellanstadiet träffade jag en medlem i kyrkan som var mycket stark andligen. Han bar aronska prästadömet och verkade vara ett gott exempel på att leva efter evangeliet. Vi blev goda vänner och pratade ofta om kyrkan. När vi blev äldre började hans självkänsla och förmåga att stå fast vid sina värderingar att minska. Vi var fortfarande vänner, men han brukade träffa andra som inte hade ett bra inflytande på honom. Jag kunde höra honom svära ofta och skämta om sådant som var omoraliskt och andra olämpliga saker. Flera av hans vänner var ateister och brukade racka

ner på kyrkan. Senare blev han beroende av te och skaffade flickvän när han var 13.

Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag försökte flera gånger säga på ett vänligt sätt att jag oroade mig för honom, men han struntade i det. Men jag gav inte upp. Jag följde mina värderingar och försökte vara ett gott exempel. Jag ville inte sluta vara hans vän, men när saker och ting blev allt värre kändes det mer och mer lockande. Till slut gick jag ner på knä och bad flera gånger för hans säkerhet.

Men så fick hans pappa jobb i en annan stat. Den kommande flytten fick min vän att inse allt han hade

VÄNNERS INFLYTANDE

"Vänner hjälper dig avgöra din framtid. Du har en tendens att bli lik dem och befinna dig där de väljer att vara. Kom ihåg att stigen vi följer här i livet leder till den stig vi följer i nästa liv. ...

Vännerna du väljer kommer antingen att hjälpa eller hindra dig att lyckas."

President Thomas S. Monson, "I farozonen", Nordstjärnan, juli 1998, s. 48.

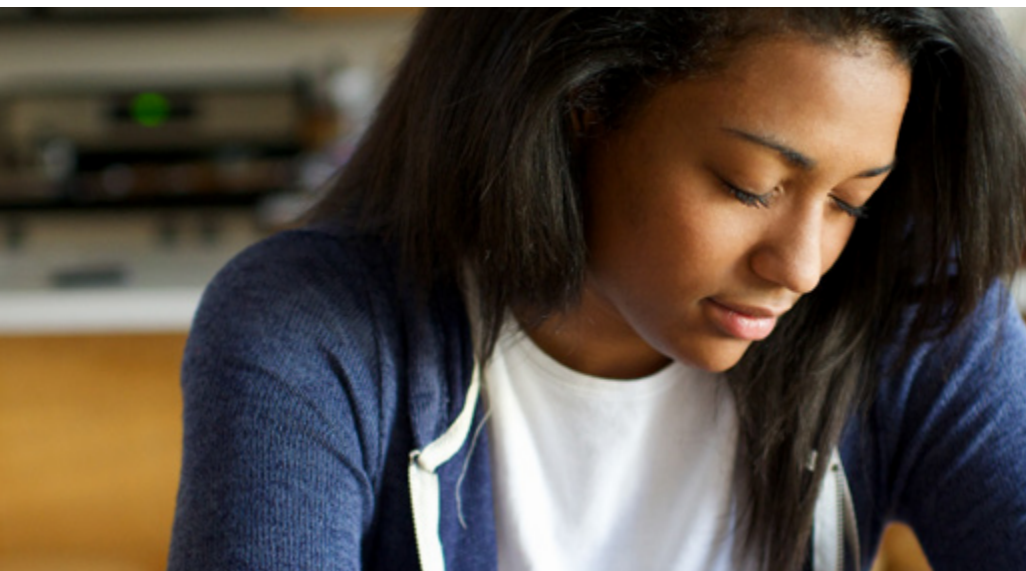
gjort. Han förstod plötsligt allt som jag hade försökt säga till honom i tre år. Under de följande veckorna försökte han verkligen rätta till så mycket i sitt tidigare beteende som möjligt. När jag talade med honom tackade han mig för mitt exempel och för att jag inte hade gett upp om honom. Han var lyckligare än på årtal och förstod verkligen vad det innebar att vara sista dagars helig.

Om man har en vän som vacklar så tror jag att man borde säga till. Men om han inte lyssnar, som min vän: ge inte upp. Det är säkert då han behöver en sann vän allra mest. Stå fast vid dina normer, även om han försöker få dig att inte göra det. Be för honom. Jag vet att du kan stärkas av det och att du inte är ensam i dina ansträngningar. Det är lätt att känna sig svag

och utanför när man står för det som är rätt. Men Herren kan använda sig av de svaga till att utföra mycket stort."

Collin Z., 16 år, Wyoming, USA

Ja, det finns inte bara ett svar på frågan "Borde jag sluta hänga med min vän?" Men en sak är säker: Be alltid om Andens vägledning och var villig att följa den. Först och främst borde du bry dig om din vän. Bry dig om ditt och din väns andliga välbefinnande. Bry dig om det exempel du visar och det inflytande du kan ha på din vän. Bry dig om din väns inflytande på dig. Och när du litar på din himmelske Faders kärleksfulla omsorg så får du svaren du söker. ■

VÅR PLATS

VI NJÖT AV UTSIKTEN OCH MORMONS BOK TILLSAMMANS

När jag var på mission i en liten stad i Wales knackade jag och min kamrat dörr längs en gata som ledde upp för en av de många kullarna där. Det var en varm

sommardag. När vi kom upp till toppen på kullen var utsikten så vacker att min kamrat och jag bestämde oss för att ta en kort paus för att njuta av den och hämta andan.

När jag tog upp en apelsin ur ryggsäcken såg jag en kinesisk kvinna gå uppför backen.

Jag vet inte varför, men jag vinkade till henne. Hon vinkade glatt tillbaka och kom och satte sig bredvid oss. Vi började prata och hon förklarade att hon gick upp på kullen varje dag för att njuta av utsikten eftersom det påminde henne om Gud och hur mycket han älskade henne. Hon berättade också att hon hade varit på väg tillbaka till

Kina när jobbet i Wales dök upp. Hon tog det eftersom hon trodde att Gud gett henne jobbet av en okänd anledning.

Inte långt efter vårt första möte började vi undervisa henne i en nyomvänds hem och vi delade många andliga stunder. En av dem ligger närmast hjärtat. Vi gav henne en Mormons bok på kinesiska där vi skrivit våra vittnesbörd längst fram. Anden var så stark att hon började gråta.

Strax därefter flyttades jag till ett annat område. Tyvärr hade jag inte möjlighet att komma tillbaka för hennes dop, men det stärker mig alltid att tänka på vårt första möte där uppe på kullen.

Jurek Bäder, Tyskland

TILLSAMMANS FÖR EVIGT

Att vår familj hör samman för evigt, det är vår Faders plan" ("Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Psalmer*, nr 208). Jag älskar den primärsången, som lär oss att familjen kan beseglas för evigt. Jag bad att det skulle hända min familj, särskilt efter pappa gick bort.

Herren besvarade min bön nyligen. Mamma, mina två bröder och jag reste till templet i Manila på Filippinerna för att beseglas till varandra och till pappa. Det var första gången vi var i templet tillsammans och jag minns fortfarande hur glada mamma och mina bröder såg ut. Det fanns en sådan glädje där.

Jag vet att templet är Herrens hus och att de som är i templet har den rätta myndigheten att utföra heliga förrättningar. Jag är så tacksam för att de här förrättningararna gör det möjligt för min familj att vara med pappa igen. Sedan den dagen i templet försöker vi stärka familjen och göra allt vi kan för att hålla våra förbund så att vi kan vara tillsammans för evigt.

Crisanto Coloma, Filippinerna

Vad vi känner till om

FÖRUTTILLVARON

*De grundläggande sanningarna
om livet innan vi kom till jorden kan
berika oss med underbara insikter.*

Norman W. Gardner
Seminarier och institut

En ung man som hade bestämt sig för att gifta sig istället för att verka som missionär övertalades att få sin patriarkaliska välsignelse först. "Under välsignelsen [fick han] en glimt av vem han var i föruttillvaron. Han såg hur frimodig och inflytelserik han var i att övertala andra att följa Kristus. Med vetskapen om vem han egentligen var, hur skulle han kunna avstå från att bli missionär?"¹ Det här är bara ett exempel på hur kunskap om föruttillvaron kan ha betydelse.

Frågan "Hur gammal är du?" är lätt att svara på. Antalet födelsedagar berättar hur gammal vår jordiska kropp är. Men egentligen är vi mycket äldre än så. Var och en av oss är "en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar" med "gudomliga egenskaper och förutsättningar".² Innan våra andekroppar skapades var vi en "intelligens" och den "hade

ingen början, ej heller skall den ha något slut".³

***Insikten om att vi är eviga varelser med
himmelska föräldrar förändrar oss
genom att hjälpa oss att se oss själva och
våra liv ur ett riktigt evigt perspektiv.***

I föruttillvaron undervisades vi om sådant som förberedde oss på att hjälpa vår himmelske Fader att frälsa sina barn (se L&F 138:56). Vi kunde också välja att följa och lyda Gud. Några av vår himmelske Faders barn utmärkte sig genom "sin stora tro och sina goda gärningar" och förutordinerades, eller gavs uppdrag, att tjäna på specifika sätt på jorden (Alma 13:3). Den främste som följde vår himmelske Fader där var hans förstfödde andeson Jesus Kristus, eller Jehova som han kallades där.

Profeten Joseph Smith förklarade att alla, i den förjordiska världen, var

närvarande när Gud Fadern förklarade sin plan för att frälsa sina barn. Vi fick veta att vi skulle behöva en Frälsare för att övervinna problemen som jordelivets förhållanden medförde.⁴

Vår Fader i himlen frågade: "Vem skall jag sända [som Frälsare]?" Jesus Kristus svarade: "Här är jag, sänd mig" (Abraham 3:27). Han var Faderns "Älskade och Utvalde från begynnelsen" (Mose 4:2) och det hade alltid varit meningen att han skulle ta på sig denna roll. Men Lucifer avbröt och erbjöd sig själv tillsammans med ett förslag som skulle ha omintetgjort människans handlingsfrihet och gjort Lucifer mäktigare än Gud (se Mose 4:1–4). Vår himmelske Fader svarade: "Jag skall sända den förste" (Abraham 3:27). Lucifer gjorde uppror och blev känd som Satan.

Oenighet bland andarna startade ett krig i himlen. En tredjedel av Guds

barn vände sig bort från honom och följde Satan (se L&F 29:36–37). Dessa upproriska andar förnekades fysiska kroppar, kastades ner till jorden och fortsätter att föra krig mot Guds heliga (se L&F 76:25–29). Resten av Guds barn ropade av glädje eftersom de skulle få komma till jorden och för att Jesus Kristus valdes att övervinna synd och död (se Job 38:7).

I föruttillvaron gav fick vi kunskap om evangeliet, vittnesbörd och tro på Frälsaren och hans försoning. Dessa ting gav oss ett viktigt skydd och en viktig styrka under kriget i himlen. De som följde Gud övervann Satan och hans änglar ”genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord” (Upp. 12:11). Det betyder att när vi lär oss om evangeliet och får ett vittnesbörd här på jorden så är det egentligen en repetition av det vi en gång visste och kände i föruttillvaron.

Vetskapen om att alla på jorden valde att följa Frälsaren i föruttillvaron förändrar våra liv och hjälper oss när vi missionerar. Som äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kvorum sa: ”Varje Guds barn som lever på jorden valde Frälsarens plan. Lita på att de, om de får möjligheten, kommer att välja den igen.”⁵

Vi minns inte de första åren av våra jordiska liv och på ett liknande sätt har minnet av våra liv i föruttillvaron dolts för oss. Det var nödvändigt så att vi kan lära oss att vandra i tro och

förbereda oss på att bli lika honom. Men vi kan vara förvissade om att vi kände och älskade vår himmelske Fader. President Ezra Taft Benson (1899–1994) lovade att ”ingenting kommer att förvåna oss mer, när vi går igenom förlåten till andra sidan, än insikten om hur väl vi känner vår Fader och hur välbekant hans ansikte är för oss”.⁶

Vetskapen om att vår himmelske Fader kände och älskade oss förändrar våra liv genom att göra våra böner mer personliga och förtroliga.

President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum, lärde: ”Livet kan inte göras begripligt utan kunskap om läran om föruttillvaron. ... När vi förstår läran om föruttillvaron, hamnar bitarna på plats och blir meningsfulla.”⁷

Hur har du välsignats av din insikt om föruttillvaron? ■

SLUTNOTER

1. Randall L. Ridd, ”Valmöjligheternas släkte”, *Liahona*, maj 2014, s. 57.
2. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 207; se också L&F 93:29.
4. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 207.
5. Richard G. Scott, ”Jag har gett er ett exempel”, *Liahona*, maj 2014, s. 34.
6. Ezra Taft Benson, ”Jesus Kristus – gåvor och förväntningar”, *Nordstjärnan*, dec. 1987, s. 5.
7. Boyd K Packer, ”Livets gåta”, *Nordstjärnan*, apr. 1984, s. 31.

VÅR FÖRUTTILLVARO

Här är några skriftställen som handlar om olika aspekter av vår föruttillvaro:

Andebarn

Romarbrevet 8:16–17

Läran och förbunden 93:23, 29, 33–34

Abraham 3:22–23

Förturordination

Jeremia 1:5

Alma 13:3

Läran och förbunden 138:55–56

Jesus Kristus, den förstfödde

Johannes 1:1–2; 8:56–58; 17:5

Petrus första brev 1:19–20

Läran och förbunden 93:7, 21

Rådet i himlen

Läran och förbunden 121:32

Mose 4:1–4

Abraham 3:24–28

Striden i himlen

Johannes Uppenbarelse 12:4; 7–11

Läran och förbunden 29:36–37

Läran och förbunden 76:25–29

"Jag förlorade en nära vän nyligen. Hur hanterar jag sorgen?"

En väns död är en av de svåraste prövningarna man kan ställas inför. Det är normalt att känna sorg efter en sådan förlust. Du känner dig ledsen eftersom du brydde dig om din vän. "Du skall så leva tillsammans i kärlek att du gråter över förlusten av dem som dör" (L&F 42:45).

Några av de svåra känslor som kan komma under sorgen är nedstämdhet, ilska, hopplöshet, trötthet, minskat intresse för aktiviteter och att man känner sig överväldigad. Samtidigt känner de som sörjer ofta frid när de söker sig till Herren och närmar sig honom. De tar emot löftet: "Välsignade är alla de som sörjer, ty de skall bli tröstade" (3 Nephi 12:4). Sorg gör ont, men den helar också.

När du bearbetar dina känslor, försök då att fokusera på det positiva. Uppskatta de goda minnena du har av din vän. Be om att få känna Frälsarens frid och tröst. Känn hoppet i vår himmelske Faders kärlek, godhet och frälsningsplan.

Att du sörjer betyder inte att du inte har tro. President Thomas S. Monson talade under en generalkonferens om när hans fru gick bort. Han sa: "Att säga att jag saknar henne uttrycker inte djupet av min känsla." Han talade sedan om prövningar och avslutade: "Vi vet att det finns tillfällen när vi upplever hjärtskärande förtvivlan, när vi sörjer och när vi prövas till vårt yttersta. Men sådana svårigheter ger oss möjlighet att förändras till det bättre, att bygga om våra liv på det sätt som vår himmelske Fader lär oss" ("Jag skall inte lämna dig eller överge dig", *Liahona*, nov. 2013, s. 85, 87).

Hur kan din väns död inspirera dig att bli en bättre person?

Låt sorg och tro samverka

Sorg är inte dåligt. (Men den kan bli destruktiv om man

alltid är deprimerad.) Bästa sättet att hantera en älskad persons bortgång är att låta sorgen och tron samverka. Tänk på var din vän är nu, i andevärlden, och vad din vän kanske gör. Han eller hon älskar dig och vill att du ska vara lycklig. Om du lär dig mer om andevärlden kan det öka din insikt om frälsningsplanen och ge dig frid, hopp och tro. Glöm inte att be din himmelske Fader om hjälp. Din himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus vet precis vad du känner och hjälper dig om du ber uppriktigt om det.

Mary G., 14 år, Virginia, USA

Gud älskar din vän

Det är svårt för dig att hantera sorgen, men vår himmelske Faders frälsningsplan kan

trösta dig genom den Helige Anden så att du kan veta att du en dag får träffa din vän igen. Och kom ihåg att livet på jorden bara varar en kort stund och är till för att vi ska prövas. Vår himmelske Fader bereder en plats för din vän. Gud älskar sina barn.

Marvin S., 16 år, Manila, Filippinerna

Var glad för din vän

När jag har förlorat personer jag älskar, försöker jag komma ihåg att vår himmelske Fader har en plan för dem och att jag kommer att träffa dem igen. Vi kan vara glada för deras skull eftersom de inte längre behöver lida av jordelivets svårigheter. Det gör ont att de inte längre är hos oss, men vi kan se fram emot att träffa dem igen.

Ariadna T., 19 år, Mexico City, Mexiko

Skrifterna kan hjälpa dig

En god vän till mig dog nyligen i en tragisk bilolycka. Jag har blivit tröstad av att komma till Kristus. Jag behövde få ett vittnesbörd om att Kristus älskar var och en av oss. Jag behövde förstå vilka vi är som Guds barn, och framför allt behövde jag förstå Guds plan och vilja för sina barn. När jag vände mig till honom genom skrifterna, kyrkan och kyrkans material fick jag vittnesbördet jag sökte och kände frid och tröst. Något som speciellt hjälpte mig var ungdomslektionen "Hur kan jag få tröst när någon jag älskar går bort?" Alla skriftställen, artiklar och videor som nämns i lektionen är fantastiska och har förändrat mitt liv.

Madilin N., 18 år, Iowa, USA

OM SJÄLVMORD

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum lärde:

"Ett självmord är verkligen en tragedi, eftersom denna handling efterlämnar så många offer: först den som dör och sedan dussintals andra – släktingar och vänner – som lämnas kvar. En del av dem kämpar med smärta och förvirring i årtal efteråt. ...

Det är uppenbart att vi inte känner till de fullständiga omständigheterna kring varje självmord. Endast Herren vet alla detaljer, och det är han som kommer att döma våra handlingar här på jorden.

Och när han dömer oss, tror jag att han kommer att ta med allt i beräkningen: vår ärftliga och kemiska sammansättning, vårt själsliga tillstånd, vår intellektuella förmåga, de lärdomar vi mottagit, våra fäders tradition, vår hälsa och så vidare. ...

Självmord är en synd – en mycket allvarlig synd – men Herren kommer inte att döma den som begår denna synd enbart för handlingen i sig. Herren kommer att se till människans omständigheter och graden av ansvarighet vid tiden för handlingen."

Ur "Självmord: Vissa saker vet vi, andra inte", *Nordstjärnan*, mars 1988, s 17, 18, 19.

DÖDEN ÄR EN DEL AV GUDS PLAN

"Det har varit svårt för mig att leva på jorden och se dessa unga män, som vi vänt oss till för att få stöd och tröst, bli borttagna från oss mitt i sin ungdomstid. Ja, det har varit svårt för mig att förlika mig med dessa ting. Jag har ibland tänkt att jag skulle ha känt det lättare om jag själv blivit bortkallad om det hade varit Guds vilja, men jag vet att vi bör vara stilla och veta att det kommer från Gud, och förlika oss med hans vilja. Allt är väl."

Profeten Joseph Smith, *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph Smith (2007)*, s. 176.

NÄSTA FRÅGA

"Några av mina vänner tycker att det är slöseri med tid att gå till kyrkan. Hur kan jag hjälpa dem inse att det kan vara en stor välsignelse?"

Skicka ditt svar och, om du så önskar, ett fotografi med hög upplösning, före den 15 mars 2015 till liahona.lds.org, via e-post till liahona@ldschurch.org, eller via vanlig post (se adressen på sidan 3).

Följande information och tillstånd måste finnas med i ditt e-postmeddelande eller brev: 1) fullständigt namn, 2) födelsedatum, 3) församling eller gren, 4) stav eller distrikt, 5) ditt skriftliga tillstånd, och, om du är under 18 år, dina föräldrars skriftliga tillstånd (e-postmeddelande går bra) att trycka ditt svar och fotografi.

VI SAKNAR SOFÍA

*I mörkret och smärtan
bad jag att min syster
skulle vara okej.*

Fernando Peralta

Ar 2012 tog jag examen från seminariet och skolan och en ny värld öppnades för mig. Året började bra, särskilt tack vare det gemensamma ungdomslägre-
ret för flera stavar. Jag kände att min himmelske Fader välsignade och beskyddade mig.

Flera år tidigare hade jag bestämt mig för att verka som heltidsmissionär så 2012 tänkte jag spara alla pengar jag kunde. Min storasyster Sofía hjälpte mig få jobb på företaget hon jobbade för. Den 22 februari tog Sofía och jag tåget till jobbet. Det var en vacker dag, men när vi anlände till stationen hörde jag ett högt ljud och sedan blev allt svart.

När jag vaknade gjorde det ont och jag kände mig förvirrad. Hade min tid på jorden tagit slut? Jag ville verkligen leva vidare för att uppleva vissa saker, som att gå på mission och bilda familj. Så jag bad min himmelske Fader om att jag skulle få leva och verka som missionär.

Jag låg bland det som var kvar av tåget och tittade efter min syster, men jag såg

henne inte. Efter ett tag hörde jag brandmän be alla att hålla sig lugna och det tände hoppet i mitt hjärta. Jag bad att min syster skulle vara okej eftersom jag inte visste var hon var. Medan jag bad kände jag en stor frid. Jag kämpade för att uthärda smärtan, men min himmelske Fader gav mig styrkan jag behövde.

En timme senare kom räddningsmannskapet fram till mig. Jag kände Herren hos mig hela tiden. När jag fördes till sjukhus för att operera benet kunde jag inte sluta tänka på min syster. Jag undrade hur hon mådde. Och varje gång jag tänkte på henne så kände jag frid.

Nästa dag berättade mina föräldrar att Sofía inte hade överlevt olyckan. Smärtan jag kände då var den värsta jag någonsin upplevt. Men samtidigt kände jag en tröst och en tacksamhet för de heliga förbund som mina föräldrar ingått i templet där de beseglade vår familj för evigt.

När jag återvände hem från sjukhuset, välsignade Herren min familj genom våra vänner och släktingar, som var våra änglar och tröstade oss.

Vi kommer alltid att vara tacksamma för det. Tack vare prästadörets kraft lärde jag mig gå igen mycket snabbare än förväntat. Jag kunde gå normalt efter bara några få månader.

Evangeliet är vackert hur man än ser på det. Jag är så tacksam för tempelen och tempelförrättningarna. Jag vet att Herren har förberett något heligt för min syster. Livet utan henne är inte lätt, och det kommer det aldrig att bli, men tillförsikten och friden vi känner är starkare än smärtan vi känner över att hon är borta. Vi saknar Sofía oerhört och tänker på henne varje dag. Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum sa att himlen utan vår familj helt enkelt inte skulle vara himlen (se *Between Heaven and Earth* [dvd, 2005]), och jag vittnar om att det är sant.

Gud älskar oss och han lämnar oss aldrig ensamma. I Jesaja 54:10 står det: "Min nåd [skall] inte vika från dig och mitt fridsförbund inte vackla, säger Herren, din förbarmare." ■

Författaren bor i Buenos Aires, Argentina.

Skicka feedback om Liahona via e-post liahona@ldschurch.org.

”FALL INTE FÖR SATANS LÖGN ATT DU INTE HAR TID ATT STUDERA SKRIFTERNA.

Välj att ta dig tid till att studera dem. Att dagligen mätta sig med Guds ord är viktigare än sömn, skola, arbete, teveprogram, videospel eller sociala media.

Du kan behöva prioritera annorlunda för att få tid att studera Guds ord. I så fall, gör det!”

Äldste Richard G. Scott
i de tolv apostlarnas kворum
”Sätt utövandet av din tro främst”,
Liahona, nov. 2014, s. 93.

SÄRSKILT VITNE

**Äldste
Richard G. Scott**

i de tolv apostlarnas
kvorum

Brev från mormor

När äldste Richard G. Scott var liten var hans pappa inte medlem i kyrkan. Hans mamma var medlem, men hon gick inte i kyrkan så ofta. Richard döptes inte när han fyllde åtta år. Men så kom hans mormor på besök.

Hans mormor var ett mycket bra exempel. Hon hjälpte Richard och hans bror förstå hur viktigt det var att döpas och gå i kyrkan. Snart döptes Richard och hans äldre bror.

När Richard skulle hålla tal i kyrkan brukade han ringa mormor och be henne om hjälp. Då fick han ett brev med ett tal som hans mormor hade skrivit åt honom. När han blev lite äldre brukade hon skicka stolpar med idéer så att han kunde skriva

sitt eget tal. Richard visste alltid att mormor älskade honom och att hon älskade evangeliet.

I college träffade Richard ett till bra exempel. Hon hette Jeanene. En kväll sa hon till honom: "När jag gifter mig ska det vara i templet med en hemkommen missionär." Richard beslöt sig för att be om att gå på mission. Snart åkte både han och Jeanene på mission. När de båda hade kommit hem gifte sig Richard och Jeanene i templet i Manti i Utah. ■

Biskop Gary E. Stevenson

presiderande biskop

Det är din tur

Förra året tittade många över hela världen på när idrottare från 89 länder tävlade i vinter-OS i Sotji i Ryssland. Tio av idrottarna var medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Tre av dem tog till och med medalj!

Arbeta flitigt

Låt mig berätta om Noelle Pikus-Pace, en av idrottarna som var medlem. Hon tävlade i skeleton.

Kan ni föreställa er hur det är att med ansiktet bara några centimeter ovanför isen susa nerför en slingrande isbana i en fart av upp till 145 kilometer i timmen, på en liten kälke? Under OS hade Noelle bara fyra minuter på sig att ta medalj, fyra 60-sekundersåk.

Det var inte första gången Noelle deltog i OS. År 2006 bröt hon benet och kunde inte tävla i OS. År 2010 missade hon medaljen

med en tiondels sekund. Men hon gav inte upp. Hon tränade i timmar, dagar, veckor och månader. På OS 2014 var hennes åk felfria! Hon tog silver!

Fortsätt kämpa

Christopher Fogt var med i laget som tog brons i fyrmansbob. Han kunde ha gett upp efter en förödande krasch under OS 2010. Men som Noelle fortsatte han att kämpa. Och han tog också medalj!

Hjälp andra

Den australiensiska snowboardåkaren och medlemmen Torah Bright förvånade hela världen när hon såg att den amerikanska snowboardåkaren Kelly Clark var nervös efter ett dåligt första åk. Istället för att tänka på sin egen insats kramade Torah om Kelly tills Kelly lugnade ner sig. Torahs enkla men vänliga handling gjorde att

båda tjejerna fick stå på prispallen. Torah tog silver och Kelly tog brons. Om du har en vän eller släkting som behöver hjälp eller uppmuntran, hjälp då dem också.

Din tur!

Ditt eviga liv påminner om idrottarnas upplevelser. Som Guds son eller dotter levde du med honom. Du förberedde dig för att komma till jorden under en kort tid. Ditt liv på jorden liknar de fyra minuter som Noelle hade på

sig. Det du gör här avgör om du tar det eviga livets medalj.

Din att-göra-lista

Noelle, Christopher och Torah behövde göra vissa saker för att tävla i OS. Du måste också göra vissa saker för att komma tillbaka till din himmelske Fader. Sådant som att döpas, ta emot den Helige Andens gåva, ordineras inom prästadömet, ta emot templets förrättningar och att ta sakramentet varje vecka.

För att du ska kunna bocka av sakerna på din lista måste du be och studera skrifterna varje dag och

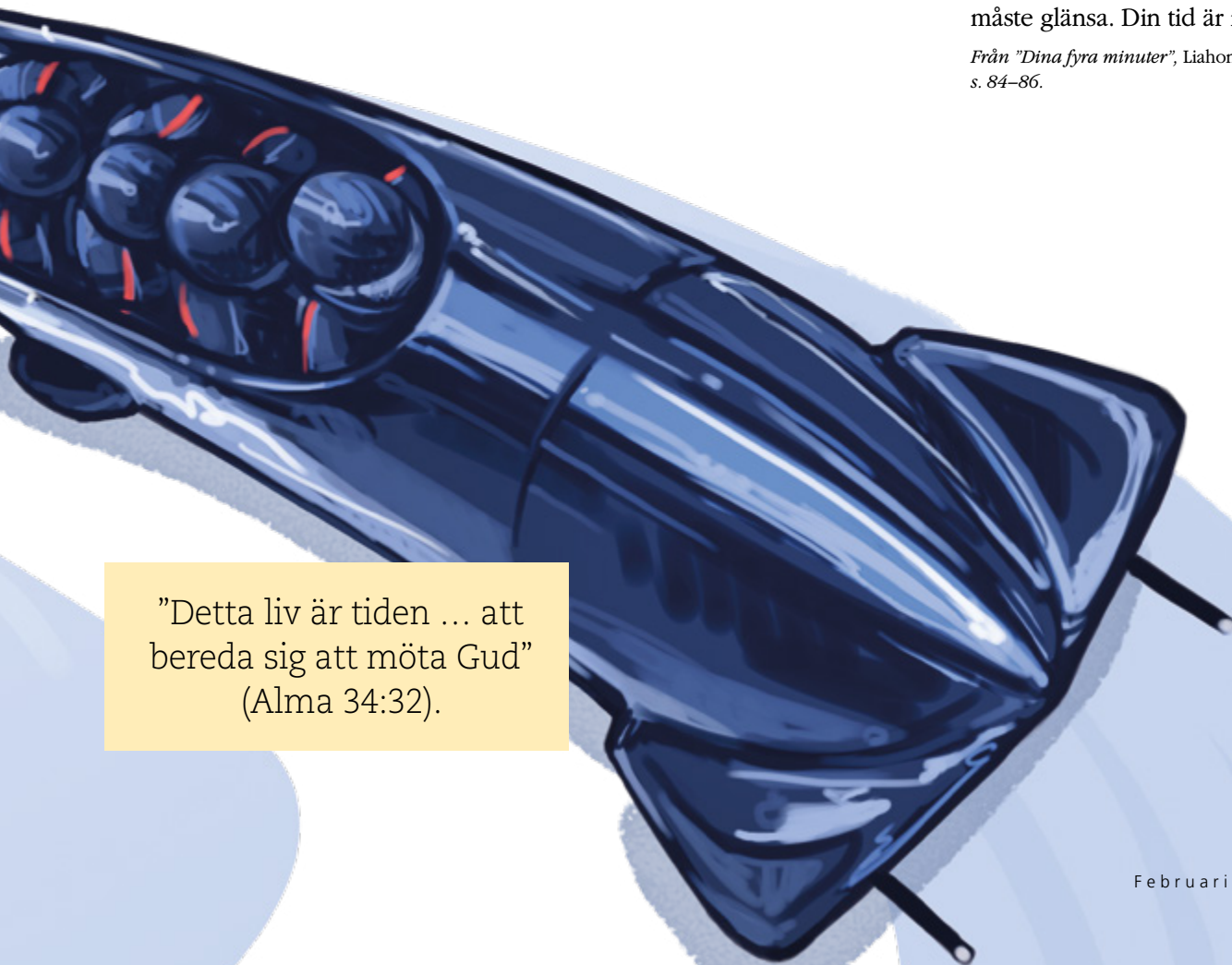

gå i kyrkan. Lyd buden, håll förbunden du ingått och följ Herrens normer. Kom ihåg försoningens mirakel om du behöver omvända dig. Din himmelske Fader lämnar dig inte ensam.

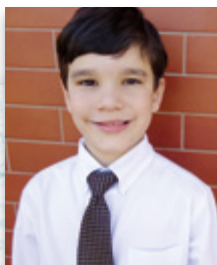
Kom ihåg att du förberedde dig för din tid på jorden. Det är nu du måste glänsa. Din tid är nu! ■

Från "Dina fyra minuter", Liahona, maj 2014, s. 84–86.

"Detta liv är tiden ... att bereda sig att möta Gud" (Alma 34:32).

VÅR SIDA

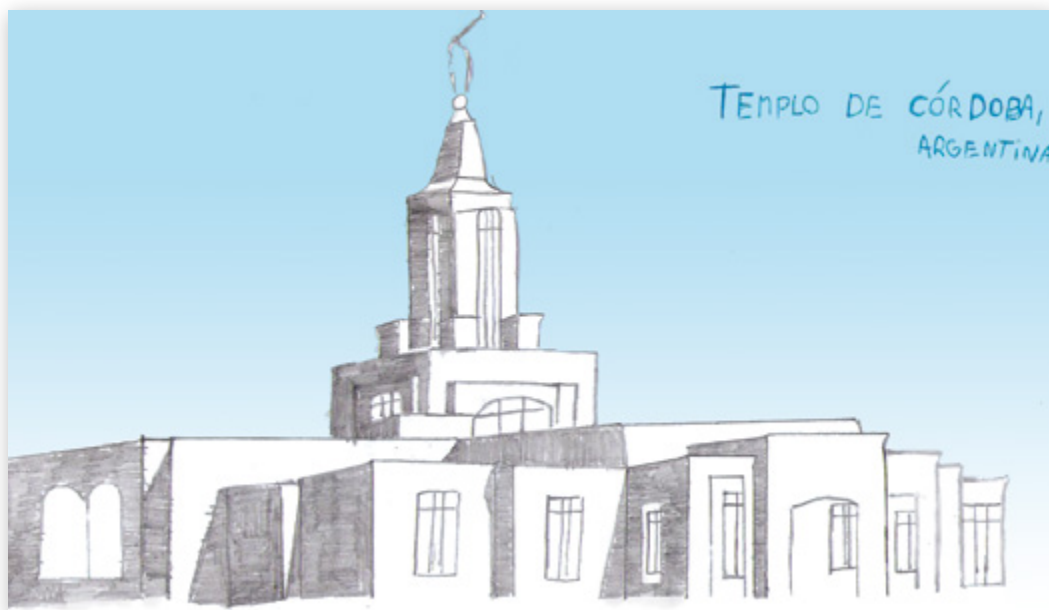
*"Jag vill bli missionär",
av Samuel Q., 8 år, Brasilien.*

*"Skapelsen", av Vivian A., 6 år, Spanien.
Vivian säger: "Jag tackar min himmelske
Fader för att han skapade djuren. Deras
färger och arter gör världen vacker."*

*"Templet i Córdoba,
Argentina" av Tiziano S.,
10 år, Argentina. Tiziano
säger: "Jag vill att
templet ska bli klart
snart så att jag kan gå
dit när jag fyller tolv."*

"Vår himmelske Fader låter ständigt väslnelser regna över oss."

– President Dieter F. Uchtdorf

Ur "Lev evangeliet med glädje",
Liahona, nov. 2014, s. 121.

Barbara Hopf

Baserad på en sann berättelse

"Jag böjer knä varje dag och talar med min Fader ("Jag ber i tro", Barnens sidor, Nordstjärnan, mars 1991, s. 5).

Kom igen, Fynn. Vi måste gå!", sa Johan.

Fynns bror Johan väntade otåligt vid ytterdörren. Han ville inte komma för sent till skolan.

Fynn såg bister ut. Han ville inte gå till skolan. Hans familj hade precis flyttat till ett nytt hus. Det var hans första

år i skolan och han hade inte fått några vänner i skolan än. Han saknade sina gamla vänner.

"Jag är rädd!", sa Fynn och sprang till sin mamma. "Varför måste jag gå till skolan?"

Fynns mamma kramade om honom. "Allt kommer att gå bra. Vi ber en bön", sa hon. "Vi hinner alltid be."

De knäböjde och bad sin himmelske Fader att hjälpa Fynn. Sedan gick Fynn och hans bror till skolan. Den dagen gick det lite bättre.

Varje morgon efter den dagen knäböjde Fynn och bad sin himmelske Fader om hjälp.

Sakta men säkert blev det bättre. Fynn fick en vän och han var inte rädd längre. Efter ett tag började Fynn att gilla skolan.

En dag promenerade Fynn och hans bror till skolan och Fynn kände sig glad. Han såg att solen sken. Han tänkte på allt det roliga han lärde sig. Plötsligt stannade han upp.

"Jag glömde nåt!", sa han till Johan. Fynn sprang hem igen.

Vi hinner alltid BE

*Det var så svårt i skolan.
Skulle det nånsin bli bättre?*

Hans mamma såg oroligt på honom när han sprang in.

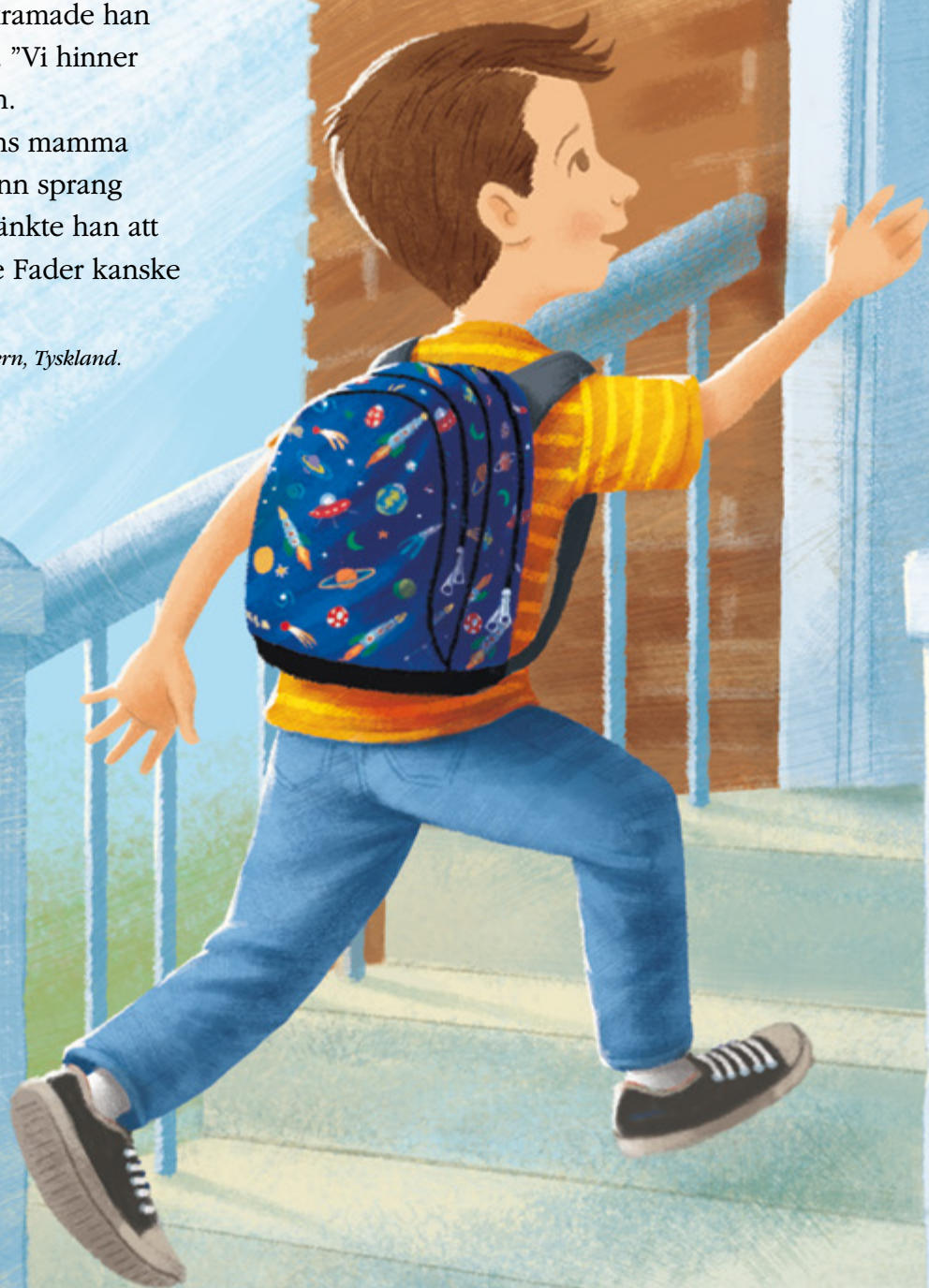
"Vad är det?", frågade hon.

"Jag glömde att be!", sa Fynn. Han knäböjde. Han ville tacka sin himmelske Fader för hans hjälp.

Efter bönen kramade han om sin mamma. "Vi hinner alltid be", sa han.

Fynn log. Hans mamma log. Och när Fynn sprang ikapp sin bror tänkte han att hans himmelske Fader kanske log också. ■

Författaren bor i Bayern, Tyskland.

Hjälpa en ny vän

Quinnley W.,
9 år,
Missouri, USA

En ny tjej började i klassen mitt i skolåret. Hon såg ut och lät annorlunda än de andra eleverna. Hon hade flyttat mycket och hade svårt att få

nya vänner.

Hon sa att tråkiga saker hände i hennes familj och kom ibland gråtande till skolan. Jag ville hjälpa tjejen, men jag visste inte riktigt vad jag skulle göra eftersom hon inte alltid ville prata med de andra barnen. Jag bad och frågade vad jag skulle göra och kände hur den Helige Anden viskade till mig att jag helt enkelt skulle försöka bli vän med henne.

Jag hjälpte henne med skolarbetet och berättade för henne att vår himmelske Fader hade gett henne särskilda talanger som hon kunde använda och dela med sig av till andra. Jag frågade om hon ville leka med mig och andra elever på rasterna. Några månader senare sa hon att jag var hennes första vän nånsin.

Hon behövde flytta igen och då

sa att hon skulle vara modig och försökta hitta en ny vän eftersom hon kunde hjälpa någon annan. Jag bad att hon skulle hitta en ny vän i sin nya skola och att de andra barnen skulle vara snälla mot henne.

Jag vet att vår himmelske Fader älskar alla sina barn och jag är tacksam för att han hjälper oss hjälpa var och en av dem. ■

Var modig!

blev jag ledsen. Jag bad skolans sekreterare att skicka ett brev till henne på hennes nya adress. I brevet berättade jag för min vän att jag skulle sakna henne och att hon alltid skulle vara min vän. Jag ritade bilder på hur vi lekte med varandra och påminde henne om några av hennes talanger. Jag

När Jesus Kristus döptes

(Förenklad)

Vördnadfullt ♩ = 88-96

Text och musik,
Jeanne P. Lawler

1. När Je - sus Kris - tus dö - tes en gång i flo - dens
2. Jag går i Je - su fot - spår och föl - jer hans ex -

vat - ten, var gu - do - men till - sam - mans, ja, al - la tre var
em - pel. Jag dö - pas vill som han ge - nom prä - sta - döm - ets

med. Ty Fa - derns röst bar vitt - ne när Je - sus Kris - tus
makt. Då till - hör jag för e - vigt min Fa - ders kung - a -

dö - tes, och An - den stil - la sänk - te sig som en du - va ned.
ri - ke och får hans An - des led - ning, pre - cis som han har sagt.

© 1977, 1989, 2014 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Sången får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

Denna text måste finnas på varje kopia.

Jesus döptes

Erin Sanderson och Jean Bingham

Hur skulle det ha varit att se på när Jesus döptes? Nya testamentet berättar för oss vad som hände den heliga dagen.

”Sedan kom Jesus från Galileen till **Johannes** vid **Jordan** för att döpas av honom.

När Jesus hade blivit döpt, **steg han genast upp ur vattnet**. Och se, himlen öppnades, och han

såg **Guds Ande sänka sig ner som en duva** och komma över honom.

Och **en röst från himlen** sade: ’Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje’” (Matt. 3:13, 16–17).

På den speciella dagen när du döps och konfirmeras följer du Jesus Kristus. Du blir som en ny

person. Du lovar att alltid minnas och följa Jesus Kristus. Du blir medlem i hans kyrka, tar emot den Helige Andens gåva och blir fullständigt ren. Din himmelske Fader är mycket nöjd med dig. Dopet öppnar upp porten till stigen som leder oss tillbaka till vår himmelske Fader. ■

Författarna bor i Utah, USA.

LÄR DIG MER

Jordan – Jordanfloden

Johannes – Johannes
Döparen

steg han genast upp ur vattnet – han ställde sig upp direkt efter att han varit helt under vattenytan

Guds Ande – den Helige Anden

sänka sig ner som en duva – den kom lika mjukt och fridfullt som en duva

en röst från himlen – vår himmelske Faders röst

FAMILJEN BERÄTTAR

Låt de som redan är döpta berätta hur det kändes den speciella dagen. De kan också berätta hur de håller sina dopförbund och hur den Helige Anden har väglett, tröstat, undervisat eller varnat dem.

Sång: "När Jesus Kristus döptes" (se s. 73)

Skriptställen: Matteus 3:13, 16–17;
Trosartiklarna 1:4

Videor: Gå till Biblevideos.lds.org för att titta på "The Baptism of Jesus" [Jesu dop].

SKRIFTSTÄLLEFRÅGOR

Klipp ut ordremsorna och lägg dem i en burk. Turas om att välja en fråga och använda skrifterna för att svara på den.

Vem döpte Jesus? (Matteus 3:13)

Varför ville Jesus bli döpt? (Matteus 3:15; 2 Nephi 31:7, 9)

Varför behöver vi döpas? (Johannes 3:5)

Vad hände direkt efter Jesu dop?
(Matteus 3:16–17)

Vad betyder *nedsänkning*? (Läran och förbunden 76:51;
Mose 6:64–65)

Hur kan vi ta emot den Helige Andens gåva?
(Läran och förbunden 33:15)

Vad lovar vi när vi döps? (Mosiah 18:8–13;
Läran och förbunden 20:37)

Vad lovar vår himmelske Fader oss när vi döps?
(Läran och förbunden 76:52–56)

Vad måste vi göra efter dopet för att kunna bo hos vår himmelske Fader för evigt? (2 Nephi 31:18–20)

TIPS OM SKRIFTERNA!

Det kan vara lätt som en plätt att lära sig ett skriftställe utantill.

1. Skriv orden i versen på olika papperslappar. Lägg lapparna i ordning och läs versen högt.
2. Blanda ihop lapparna och lägg dem sedan i rätt ordning igen. Läs versen igen.
3. Ta bort en lapp och läs versen igen. Fortsätt ta bort lappar tills du kan läsa upp hela versen utan lapparna.

Nu när du har lärt dig den utantill kan du ta med dig versen överallt!

Juliana håller tal

Jane McBride Choate

Baserad på en sann berättelse

Juliana tyckte det var lite läskigt att hålla tal i Primär.
Mormor kramade Juliana. "Din himmelske Fader
kommer att hjälpa dig", viskade hon.

När det var Julianas tur såg hon att hennes vänner, hennes lärare och mormor och morfar log mot henne. Då höll hon sitt tal.

"Jag är ett Guds barn. Jag visar att jag älskar min himmelske Fader genom att lära mig om Jesus, hålla mina böner och hjälpa min familj. Jag vet också att min himmelske Fader och Jesus älskar mig. I Jesu Kristi namn, amen."

Efter Primär gav Juliana mormor en stor kram. "Jag var inte rädd", sa hon. "Jag visste att min himmelske Fader hjälpte mig." ■

Alla Guds barn

Varje barn betyder mycket för Gud.
Hittar du Juliana? Hur många flickor finns
det? Hur många pojkar? Hur många har
randiga kläder på sig? Hur många har
gult på sig? Hur många har glasögon?

Äldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008)
i de tolv apostlarnas
kvorum

SANN KÄRLEK

*Kärleken leder oss till det eviga livets
härlighet och storhet.*

Kärlek är början, mitten och slutet på lärjungeskapets väg. Den ger hjälp, råd, bot och tröst. Den leder oss genom mörkrets dalar och genom dödens förlåt. Slutligen leder kärleken oss till det eviga livets härlighet och storhet.

För mig har profeten Joseph Smith alltid exemplifierat Kristi rena kärlek. Många undrade hur han kunde få så många anhängare och behålla dem. Han svarade: "Det är för att jag äger kärlekens princip."¹

Det berättas att en fjortonårig pojke hade kommit till Nauvoo för att leta reda på sin bror som bodde i närheten. Den unge pojken hade anlänt mitt i vintern utan vare sig pengar eller vänner. När pojken frågade om sin bror, togs han till ett stort hus som såg ut som ett hotell. Där träffade han en man som sa: "Kom in, min son, vi ska ta hand om dig."

Pojken tackade ja och fördes in i huset där han fick mat, värme och gavs en säng att sova i.

Nästa dag var det bistert kallt ute, men trots det gjorde pojken sig i ordning att gå till fots tolv kilometer,

till platsen där hans bror bodde.

När herrn i huset såg detta bad han den unge pojken att vänta ett tag. Han sa att ett hästspann snart skulle komma förbi och att han kunde få skjuts med dem.

När pojken protesterade och sa att han inte hade några pengar, sa mannen att han inte skulle oroa sig för det, de skulle ta hand om honom.

Senare fick pojken veta att mannen i huset faktiskt var Joseph Smith, mormonprofeten. Pojken mindes den kärleksgärningen så länge han levde.²

I ett av de senaste budskapen under Tabernakelkörens *Musik och det talade ordet*, berättades det om en äldre man och kvinna som varit gifta i många årtionden. Eftersom hustrun långsamt höll på att förlora synen, kunde hon inte längre ta hand om

sig på det sätt hon gjort i så många år. Utan att bli ombedd började mannen måla hennes fingernaglar åt henne.

"Han visste att hon kunde se sina naglar när hon höll dem nära ögonen i rätt vinkel och de fick henne att le. Han tyckte om att se henne glad, så han fortsatte måla hennes fingernaglar i över fem år innan hon dog."³

Det är ett exempel på Kristi rena kärlek. Ibland finner man inte den största kärleken i de dramatiska scener som poeter och författare förevigar. Ofta är de största bevisen på kärlek de enkla och vänliga handlingar och den omtänksamhet som vi visar dem vi möter på livets väg.

Sann kärlek består för evigt. Den är evigt tålmodig och förlåtande. Den tror, hoppas och uthärdar allt. Det är den kärlek som vår himmelske Fader hyser för oss. ■

Se "Det största budet", Liahona, nov. 2007, s. 28–29.

SLUTNOTER

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:498.
2. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith* (2003), s. 57.
3. "Selflessness", 23 september 2007, utsändning av *Musik och det talade ordet*; tillgänglig via musicandthespokenword.com/spoken-messages.

INSIKTER

Vad är problemet med att ha fokus på andras brister?

”När [en man] gick förbi grannens hus såg han mitt i den vackra gräsmattan en ensam, jättestor gul maskros ... Varför ryckte hans granne inte upp den? Såg han den inte? ... Den där ensamma maskrosen störde honom så till den grad att han ville göra någonting åt den. Skulle han helt enkelt rycka upp den? Eller bespruta den med ogräsmedel? Om han gick dit när det var mörkt kunde han kanske ta bort den obemärkt. Allt det här sysselsatte hans tankar på hemvägen. Han gick in i sitt hus utan att ens kasta en blick på sin egen trädgård – som var täckt av hundratals gula maskrosor ... Jag vet inte varför vi är så bra på att ställa diagnos och föreslå botemedel mot andras brister, samtidigt som vi ofta har svårt att se våra egna.”

Också i det här numret

FÖR UNGA VUXNA

STARKA PADDLAR,
STARKA VITTNESBÖRD I

Franska Polynesien

Utriggare betyder mycket för den här unga vuxna mannen. Han berättar om likheterna mellan hans favoritsport och evangeliet.

s.46

FÖR UNGDOMAR

s.48

FÄST BLICKEN PÅ GUD VAR DAG

Lär dig varför det är så viktigt att vi litar på Herren dagligen och hur han hjälper oss att utveckla tro på honom var dag.

FÖR BARN

Det är din tur

Precis som idrottare på OS måste vi använda vår tid här på jorden till att förbereda oss.

s.66

Föräldrars rättfärdiga exempel

Äldste Clifford Herbertson, Storbritannien

Områdessjuttio

Inledningsversen i Mormons bok:

”Då jag, Nephi, är född av goda föräldrar har jag fått en del undervisning i all min fars lärdom”, visar tydligt vilken roll och betydelse familjen och föräldrar har i Mormons bok och i Jesu Kristi evangelium. Jag har lärt mig mycket och fått nya insikter genom att begrunda alla exempel på rättfärdiga föräldrar i Mormons bok.

När jag har läst om hur Lehi och Sariah vårdade, undervisade och vägledde sina barn, har jag försökt tillämpa skrifterna på mig¹ i min roll som far. När min hustru och jag begrundar exemplen på rättfärdiga föräldrar i Mormons bok kommer vi att tänka på en del andra.

När Enos var ensam i skogen och funderade över sitt liv och behovet att ”få förlåtelse för sina synder”² begrundade han ”de ord (han) ofta hade hört (sin) far tala om evigt liv och de heligas glädje”.³ Enos visste att hans far ”var en rättfärdig man”.⁴ Enos far Jakobs rättfärdiga exempel bidrog till att hjälpa Enos få förlåtelse för sina synder.

I Mosiah läser vi att många av ”det uppväxande släktet” i kyrkan inte trodde på profeternas undervisning, de ”ville inte bli döpta” och blev ”ett folk för sig vad gäller deras tro”.⁵ Det här orsakade stor oro och bekymrade profeten Alma och kung Mosiah, vilket förvårrades när några av deras egna söner blev de främsta i att göra motstånd mot kyrkan. Ett stort underverk inträffade när en ängel visade sig för Alma den yngre och Mosiahs söner för att göra slut på deras uppror.⁶ Här ser vi återigen en rättfärdig fars exempel i Alma som, när hans stumme och nedslagne son fördes inför honom, ”fröjdade sig, ty han förstod att det var Guds makt”.⁷ De rättfärdiga föräldrarna till Alma den yngre och Mosiahs söner

Äldste Clifford
Herbertson

hade stor del i att de sedan blev trofasta missionärer och ledare.

När Helamans djärva och trofasta söner blev tillfrågade om källan till deras tro och styrka så sade de att deras mödrar hade lärt dem ”att om de inte tvivlade skulle Gud rädda dem”.⁸ Deras mod är ett underbart exempel för alla och de tvekade inte i fråga om mödrarnas rättfärdighet och tro utan sade: ”Vi tvivlar inte på att våra mödrar visste det”.⁹

Det här är bara några få exempel på rättfärdiga föräldrar i Mormons bok. Jag har alltid tyckt det varit intressant att i flera fall har några av barnen till de här rättfärdiga föräldrarna vänt sig bort från sina föräldrars undervisning och vägledning. Det

här är en situation som många i kyrkan ställs inför i dag.

I sådana situationer förblir rättfärdiga föräldrar (på Mormons boks tid liksom i dag) trofasta och lydiga. Liksom Alma ber de innerligt för sina barns välfärd och fortsätter hoppas, som fallet var med Enos, att barnen hamnar i en situation där de får begrunda föräldrarnas undervisning och exempel och göra de nödvändiga förändringar som krävs för att de ska kunna åtnjuta rikets välsignelser igen.

President Boyd K Packer:

”Det hör inte till ovanligheten att ansvarsfulla föräldrar under en tid förlorar ett av sina barn åt inflytelserika krafter som de inte har någon kontroll över. De våndas över upproriska söner och döttrar. De är förbryllade över varför de är så hjälplösa, när de verkligen försökt göra sin plikt.

Det är min övertygelse att dessa onda inflytanden en dag kommer att besegras ...

Vi kan inte nog betona värdet av tempeläktenskap, den beseglade förrätningens sammanlänkande band, och normerna för värdighet som dessa kräver. När föräldrar håller förbunden de gjort vid altaret i templet, kommer deras barn att för evigt vara bundna till dem.”¹⁰

Behovet av rättfärdiga föräldrars exempel är lika stort i dag som det någonsin har varit. Våra barn behöver trofasta, lydiga och modiga föräldrar att vända sig till som hjälper dem under deras resa tillbaka till vår himmelske Fader. ■

FOTNOTER

1. Se 1 Nephi 19:23
2. Se Enos 1:2
3. Enos 1:3
4. Enos 1:1
5. Se Mosiah 26:1–5
6. Se Mosiah 27:8–18
7. Mosiah 27:20
8. Alma 56:47
9. Alma 56:48
10. Se Boyd K Packer, ”Vår moraliska miljö”, *Nordstjärnan*, juli 1992, s. 64

”Gräset är alltid grönare ... runt templet”

Helena Österlund

Tänk er att som trädgårdsmästare ha som arbetsuppgift att med hjälp av blommor och växter ge trädgårdens besökare möjlighet att få en upplevelse av Guds frälsande förbund. Den uppgiften har Christer Lindahl, trädgårdsmästare vid templet, och hans medhjälpare.

”Det är en uppgift vi tar på största allvar. Att arbeta med Guds skapelser så att tempelområdets besökare får en andlig upplevelse att ta med sig hem, oavsett om man kan gå in i templet eller inte. Allt kring templet hänger ihop: samtalet till gästhemmet för att boka rum, känslan när du kommer till tempelområdet, känslan när du kliver in i templet. Allt syftar till att hjälpa dig att komma närmare Herren.”

Och som om den uppgiften inte var nog, är det dessutom väldigt många kvadratmeter som ska tas omhand. Drygt 30 000 kvadratmeter för att vara mer exakt, fördelade runt templet, tempelpresidentens bostad, stavscentret, gästhemmet och möteshuset.

Broder Lindahl visar sin pärm där alla blommor, växter, träd,

lampor, vattenspridare, stenslagda gångar, ja, till och med varje papperskorg på området finns dokumenterade. I pärmen finns även flera olika flödes-scheman som visar vilka rabatter som ska rensas när, när vilka blommor ska planteras, när det är dags att byta alla blommor, bevattningsscheman och så vidare. En liknande pärm finns för maskinparken. Inget har lämnats åt slumpen.

Tre gånger per år skiftas det växter i rabatterna. Vårblommor, sommarblommor och höst/vinterblommor. Till våren planteras till exempel ca 6 000 penséer! Lika många växter planteras till hösten, fast då ljung och kålväxter. Till sommaren finns ännu fler alternativ att välja mellan.

”Det kan ses som ett slöseri att vi byter så ofta, men varje gång tempelbesökaren kommer hit ska han eller hon bli upplyft. Då kan vi inte ha vissna rabatter. Det ska vara en upplevelse för alla som kommer. Oavsett när de kommer. Det ska vara blommande och vackert. Alltid. Och grasmattorna får inte vara gula.

Det ska inte finnas något som stör ögat.”

Med glimten i ögat säger broder Lindahl:

”Gräset är alltid grönare ... runt templet. Och så ska det vara.”

”Jag känner mig otroligt välsignad att få ha ansvar för, vad jag känner är, Sveriges, Norges och de baltiska ländernas viktigaste trädgård. Det finns inget annat tempel i de länderna förutom det här.”

Trädgårdsmästarna får ofta frågor om hur de gör för att hålla ogräs borta från alla rabatter. Broder Lindahl brukar då svara med en liknelse om evangeliet:

”Rensar man lite hela tiden så blir det aldrig övermäktigt att ha hand om allt. Precis som i evangeliet; Omvänder du dig kontinuerligt blir ditt andliga liv lättare.”

Han fortsätter med att berätta att i vanliga fall när kyrkan bygger tempel tar de tomten, spränger, plattar till allt och bygger templet. Därefter byggs parken och trädgården upp runt templet. Men Stockholms tempel byggdes med så mycket av den ”naturliga miljön” kvar som möjligt. Parken och trädgården fick anpassas till miljön, istället för tvärtom. Känslan blir att trädgården harmonierar väldigt fint med omgivningen runt templets område. Den ”stör” inte.

Trädgårdsmästare Christer Lindahl rensar i en av templets många rabatter.

FOTO HELENA ÖSTERLUND

I slutet av vårt besök får vi även se var statyerna till julkrubban står förvarade. De står i källaren under gästhemmet, bredvid trädgårdsmaskiner och skottkärror. Broder Lindahl vill passa på att avfärda ett rykte som tydligen går bland medlemmar:

”Statyerna är gjorda av glasfiber! Inte av solid marmor”, säger han med ett skratt. ”Vi måste ha möjlighet att flytta dem fram och tillbaka. Det hade inte gått om det var marmor.”

Vad är då hemligheten med områdets gröna gräsmattor?

”Det enkla svaret är att det är vårt jobb att det ska vara grönt. Vi har bevattningssystem runt hela gräsmattorna, så vi kan vattna precis så mycket som behövs, hela tiden. Fast bara vatten räcker inte. Det behövs näring och klippning på rätt sätt i rätt tid. Precis som vi får lära oss i evangeliet; Alla delar behövs. Hela tiden. Vi kan inte sluta bry oss om någon del och tro att det ska fungera. Vi kan inte leva endast av mat utan vi behöver också Herrens ord, och så vidare.”

Nästa gång du besöker templet, ta gärna tillfället i akt att njuta lite extra av den underbara trädgården runt templet. Berätta gärna för trädgårdsmästarna vad du uppskattar och varför. ■

Konferensrapport från Umeå distrikt

Anna Bengtsson, Umeå distrikt

Distriktskonferens hölls i Umeå distrikt den 13–14 september 2014.

Söndagens möte var otroligt fint och uppbyggande.

Här är några av de guldkorn som gick direkt in i mitt hjärta.

President Stegeby:

”Jag vill inte tala om för er vilka förändringar ni ska göra i era liv. Herren arbetar inte så.

Det är Herren som visar er vad ni ska göra. Ni behöver inte någon som står här med pekpinna.

Lyssna noga, låt Anden vägleda er för hur ni ska bli bättre och mer kristuslika.”

Axelle Gilbert:

”Den vecka när det speciella mötet för kvinnor skulle sändas i kapellet så hade jag sju läxor.

Jag kände att jag inte skulle ha tid att gå, men jag bestämde mig för att gå ändå.

När jag kom dit försvann all stress och jag kände att jag gjorde rätt som prioriterade kyrkan.

När jag går på kyrkans möten känner jag Andens maningar och får välsignelser.”

Syster Beckstrand:

”Vår familj har ett motto: Inga tomma stolar. Det betyder att vi

hjälp varandra. Vi åker tillsammans till templet och gör arbete så vi ska bli en evig familj. Ett av våra barnbarn har dött, men vi har ingått eviga förbund. Vi vet att nu sitter hon på den första stolen och väntar på oss. Det finns inga slut i vår himmelske Faders plan, bara evig kärlek.”

Äldste Francisco J. Ruiz de Mendoza, områdessjuttio i Europa:

”En gammal dam var hängiven evangeliet och besökte templet varje vecka.

Så blev hon sängliggande och kunde bara röra en arm, men knappt något mer.

Hon bad till Herren och sa:

’Vad ska jag göra nu? Jag vill hålla ut till änden.’

Herren svarade:

’Fortsätt vara en missionär.’

Hon bad sköterskan om telefonkatalogen och slog det första numret.

När hon fick svar berättade hon om sin situation. Hon sa att hon själv inte kunde komma och undervisa om kyrkan men att hon kände unga friska människor — missionärer — som kunde göra det.

Hon hann nästan igenom telefonkatalogen innan hon dog, och många tog henne på allvar och besökte kyrkan, och en del av dem blev döpta.” ■

Sara har förberett sig väl för att åka på mission

Birgitta Wennerlund, Malmö stav

Sara Sandelin kallades och verkar nu som missionär i Sverigemissionen. Innan hon i början av juli 2014 åkte till missionärsskolan i Preston i England, intervjuades hon om sina tankar och förberedelser inför sin mission:

”Ända sedan jag var 10 år har jag hela tiden velat åka på mission och har sparat pengar på olika sätt. Många säger att det är svårt att spara pengar, så det är viktigt att börja tidigt. Jag har haft ett missionskonto och där har jag satt in en del av studiebidraget och månadspengen, så nu har det blivit rätt mycket”, säger Sara.

Skolkamraterna försökte få henne att tänka på allt annat hon kunde använda de pengarna till, men Sara var fast besluten och kände att missions-tiden skulle hjälpa henne att utvecklas. Hon gläder sig också åt tanken att kunna hjälpa andra att komma närmare Kristus.

Hur har hon då förberett sig? ”Jag har varit mycket tillsammans med våra missionärssystrar, studerat med dem på morgnarna och undervisat med dem”, förklarar hon. ”Vi har också haft rollspel när jag fått undervisa dem och det har ökat min förståelse för hur vi kan undervisa på olika sätt. Jag har också läst i ’Predika evangeliet’ och i den förberedelsebok som missionärer får i samband med kallelsen. Just nu håller jag också på att förbereda mig för att få min tempelbegåvning.”

Även om hennes mamma Nancy har haft stort inflytande genom berättelser om sin egen mission, och att storebror Joel verkar på heltid i Malagamis-sionen i Spanien, så är det mest för att hon själv vill det som hon skickade in sina papper.

Sara är inte en kvinna som gillar att gå i kjol, men hon tror inte det blir den största prövningen. ”Jag tror att jag kommer att vänja mig! Det ska i alla fall inte stoppa mig!”

Hemma har hon lärt sig att laga mat, baka, städa och tvätta. Just nu lär hon sig att stryka.

”Det är viktigt. Som missionär kan man ju inte gå runt i skrynkliga kläder”, säger hon fundersamt.

Sara är en talangfull person, med många gåvor som hon hoppas kommer till nytta under missionen. Hon talar flytande spanska, kan spela piano och har lett sången under lång tid i Kristianstads gren. Hon tycker också att hon har lätt för att planera och organisera. ”Jag planerar alltid min dag kvällen före, så jag känner mig förberedd även inom det området.”

När hon tänker tillbaka så känner hon att hon alltid har haft ett vittnesbörd. ”Men det stärktes väldigt när jag som 14-åring var på mitt första EFY. Det var heller inga svårigheter för mig att delta i morgonseminariet. Jag tycker om att gå upp tidigt, och att ta bussen kl. 6.21 var inga problem. Det intressanta var rektorns reaktion på skolan, för jag fick be om tillstånd att komma med bussen

En lycklig och väl förberedd Sara Sandelin fick sin kallelse till Sverigemissionen. Föräldrarna Nancy och Johan gläder sig åt att ha två barn på mission, och flera står på tur.

FOTO MARIE JACOBSSON

10 minuter senare. Rektorn tyckte det var intressant att jag som 14-åring gick upp så tidigt för att komma till kyrkan.”

Efter sin mission tänker hon söka in på högskolan och utbilda sig till förskollärare. Om hon inte skulle komma in vill hon jobba som barnskötare. ”Det är så roligt att se barn utvecklas! Jag

tycker att jag själv lär mig så mycket av barnen.”

Några veckor innan hon tog studenten ska hon få berätta för sina skolkamrater varför vi gör missionsarbete. ”Då ska jag undervisa dem om frälsningsplanen och återställelsen”, säger Sara och det lyser om hela hennes vackra ansikte. Ett ljus som hon snart får sprida till många. ■

SISTA DAGARS HELIGA I SVERIGE BERÄTTAR

Göta-dag i Halmstad gav uttryck för mycket tacksamhet!

Birgitta Wennerlund, Malmö stav

”**A**lla dessa vackra ord, inte har jag tänkt på att jag har kunnat betyda något för andra”, säger Göta Jansson och fortsätter: ”Det har bara varit självskrivet att åka till kyrkan och hjälpa till.”

”Visst har det blivit många bullar som bakats under årens lopp, men det har bara varit roligt.” Nu när Göta blivit nästan blind känns det rätt för henne att flytta till äldsta dottern Ulrika Stode i Alingsås. ”Hon håller på att leta efter ett äldreboende åt mig där”, förklarar Göta.

Dagen till hennes ära inleddes med att två unga kvinnor läste upp de frågor de ställt till Göta före den stora dagen. Så vi fick veta att hon blev medlem 1958 när hon var 27 år gammal. Hennes man Gunnar var då på mission i Halmstad. ”Gunnar kom som missionär från Amerika och

han frågade mig om jag tyckte han skulle stanna i Sverige, och det tyckte jag”, berättar Göta. Så Gunnar ringde till missionspresidenten och frågade vad han tyckte. President Oscarson var av samma åsikt, så Gunnar och jag gifte oss och flyttade till mitt föräldrahem i Årnilt. Där bodde vi i många år och fick tre barn: Ulrika, Katarina och Daniel.”

Många var de som kommit för att säga tack för allt som Göta gjort och betytt för dem. Före detta primärbarn som nu vuxit upp tog sig tid att komma och säga tack till sin primärlärare. ”Jag älskade att tjäna i Primär!” säger Göta. ”Den enda organisation jag inte varit i är Unga kvinnor.”

Även om det var en känslöfylld dag med många tillbakablickar så ser Göta Jansson framåt: ”Jag tror på framgång!

BIRGITTA WENNERLUND

Halmstad har varit platsen för många av mina böner. Man längtar ju efter framgångar, och jag är säker på att de kommer! När jag ber tycker jag att det känns som om den inte är långt borta.”

Tack, kära Göta, för att du så generöst och villigt under många år gett av din tid, dina krafter och din energi! Du är älskad och beundrad av många! ■

”Det betyder mycket att få höra så många vackra ord medan man lever”, säger Göta Jansson som firades med stor fest i Halmstads församling. Festen avslutades med att alla som kom för att säga tack till Göta Jansson och önska henne lycka till i Alingsås församling fick njuta av de underbart goda och vackra smörgåstårter och sallader, som José M. Acevedo varit uppe tidigt för att kunna duka fram denna lördagseftermiddag.

Intervju med två återvända missionärer i Malmö stav

(Från Stavsnytt Malmö stav)

Tony Knutsson — Sverigemissionen — juni 2012 till juni 2014

Du har just kommit hem från din mission i Sverigemissionen. Hur känner du efter att ha varit på mission i två år?

”Det har varit en väldigt fin upplevelse och det känns skönt att ha fått vara ute i Herrens tjänst och tjäna mina medmänniskor. Jag har fått en väldigt god kontakt med de jag träffat och undervisat. Det är en god kontakt, som man tar med sig hela livet.

Har du någon speciellt andlig upplevelse från din mission, som du vill dela med dig av?

”Ja, jag hade en andlig upplevelse, en väldigt positiv upplevelse. Vi träffade på en undersökare som var en tidigare undersökare. Hon var så öppen och henne började vi jobba med direkt. Vi öppnade upp området. Det hade inte varit missionärer där på ett tag.

Den första lördagen bad vi grenspresidenten att följa med oss och träffa den här tidigare undersökaren. Vi kände direkt att hon var förberedd. Hon var en andlig person, 18 år och gick sista året i gymnasiet. Vi träffade henne två gånger i veckan, och så frågade vi första gången: Om du skulle komma till kunskapen om sanningen, vill du då följa Jesu Kristi exempel och bli döpt? Och då sa hon JA — utan tvekan! Det var den första dagen jag var där.

Har du något bra råd till dem som funderar på att åka på mission?

Jag, att förbereda sig tidigt, lyssna till sina ledare, gå på aktiviteterna och även engagera sig i sport, idrott och andra aktiviteter. Lyssna till sina föräldrar. De har många goda råd. Delta i seminariet, prioritera morgonstudier varje dag och ha en nära relation till sin himmelske Fader.

Fredrik Malmsten — Rysslandmissionen Vladivostok — juni 2012 till juni 2014

Du har just kommit hem från din mission i Rysslandmissionen Vladivostok. Jag kan förstå att du har haft mycket framgång där. Hur känner du efter att ha tjänat på mission i 2 år?

Jag är jättetacksam för min mission. Det var det bästa jag har gjort. Man är där 24 timmar om dygnet och gör missionärsarbete med undersökare. Det är lite ovant men man får se det positiva och fortsätta och hela tiden gå framåt. Man får alltid vara missionär.

Hur var det att jobba med ledarskapet i grenar och församlingar? Var det lätt eller svårt?

Det var fantastiskt, en jättefin upplevelse. Jag lärde mig mycket, speciellt hur mycket man kan hjälpa medlemmarna, hur man kan hjälpa grenarna att lyfta sig. Det gav mig väldigt bra erfarenheter.

Har du haft några andliga upplevelser, som du skulle vilja nämna särskilt?

Ja, det finns många. Jag kommer ihåg en gång när min kamrat och jag hade ett mål att vi skulle döpa en undersökare i Sakhalin. Det var första området där jag tjänade. Det var på en ö nära Japan, och vi satte oss ner och tänkte: Vad kan vi göra för att hjälpa den här undersökaren Latvit?

Vi kom fram till slutsatsen att vi behövde göra en uppoffring.

Vi bestämde oss för att inte äta några sötsaker på en hel månad. Och för en missionär låter det nästan overkligt, speciellt för min kamrat som jag tjänade med, men vi kände att vi är redo att göra allt, att offra allt vad vi har. Vi bestämde oss för att jobba 110 %, så vi jobbade hårt. Vi använde varje sekund vi hade till att prata med varje person på

bussen, varje person vi såg på gatan, och vi gjorde allt vi kunde. Till slut döptes Latvit!

Något annat väldigt speciellt hände. Jag kommer ihåg att det var en lite kylig söndag, en höstkäll. Min kamrat och jag hade precis gått ut från kyrkan. De flesta missionärer är alltid hungriga, och speciellt på söndagar är man lite extra hungrig. Men vi hade planerat var vi skulle gå och att vi skulle prata med varje person vi såg på vägen.

När vi hade gått ett tag, stod vi vid ett övergångsställe. På andra sidan av vägen såg jag två personer i femtioårsåldern. Jag kände starkt att vi skulle prata med dem. Så vi sa att vi är missionärer från Jesu Kristi kyrka och började prata med dem. Vi vittnade för dem om att vi hade världens viktigaste budskap som skulle välsigna deras liv mer än något annat och att de kunde leva tillsammans för evigt. Vi vittnade för dem om Jesus Kristus och återställelsen och sa att vi gärna ville undervisa dem. De sa okej och så fick vi deras adress och nummer och sa att vi kommer hem till er på onsdag klockan 18.

Efter några dagar hade vi förflyttning och jag åkte till Vladivostok. Efter ungefär en månad kom ett av de brev som vi i missionen kallar "weekly letter". Där står det om alla som har dopdatum. Jag kollade på listan, och precis vid Sakhalin stod det Iybor och Gregory med dopdatum, och jag tänkte: De vi träffade på gatan hette också Iybor och Gregory. Jag ringde min kamrat som fortfarande var i Sakhalin och han sa att de hade döpt sig.

Först gifte de sig i kyrkan och dagen efter döptes båda. Nu har Gregory melkisedekska prästdömet och de är båda grensmissionärer och har ett mål att så snart som möjligt gifta sig i templet.

Jag skulle kunna berätta hundratals sådana historier!

Vad skulle du vilja berätta för ungdomar som kanske funderar på att åka på mission? Vad är viktigt att tänka på?

Något som är viktigt är att hjälpa missionärerna så mycket som möjligt, att dela med sig av evangeliet och läsa mycket om evangeliet och i Mormons bok varje dag. Om man kan grunden blir det så mycket lättare. Det var något som vi lärde oss och jag studerade lite grand, men jag hade önskat att jag hade studerat mycket mer av evangeliet och varje dag.

På missionen är det viktigt att söka Anden varje sekund och älska människorna. ■

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den nya svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast två veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot. (Undantag: Om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot.) För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar.

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som kan hämtas från kyrkans svenska hemsida, jesukristikyrka.se, Under menyn "Kontakta oss" till höger klickar man på "Hur man skickar in artiklar". Blanketterna måste fyllas i, undertecknas och skickas eller mejlas tillbaka till redaktionen.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A,

553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Helena Österlund, ass. redaktör
helena.osterlund@gmail.com
Söderby Parkväg 111,
136 63 Söderby
Tel. 08-7770401 ■